

Người Yêu Của Tôi Là Sao Chổi!

Contents

Người Yêu Của Tôi Là Sao Chổi!	1
1. Chương 1: Kế Hoạch Cưa Đổ “bạch Mã Vương Tử”	2
2. Chương 2: Mất Mặt Trước, Trả Thù Sau	3
3. Chương 3: Cô Gái Bí Ẩn	5
4. Chương 4: Cô Nàng Yêu Rùa	7
5. Chương 5: Con Mưa Ấm	10
6. Chương 6: Gặp Lại Đặng Yến Yến	13
7. Chương 7: Sinh Nhật Bên Người Xa Lạ	14
8. Chương 8: Sao Chổi Vãn Hoàn Sao Chổi	17
9. Chương 9: Ba Mẹ Đã Ly Thân!	19
10. Chương 10: Dối Tâm	22
11. Chương 11: Rắc Rối Nơi Lễ Đường	23
12. Chương 12: Bi hài Chuyện Hôn Nhân	24
13. Chương 13: Cần Tình Không Cần Tiền	25
14. Chương 14: Mật Ngọt Chết Ruồi	27
15. Chương 15: Tình Cảm Mặn Nồng	29
16. Chương 16: So Close	31
17. Chương 17: Ghen Tỵ	33
18. Chương 18: Bị Thương	35
19. Chương 19: Chăm Sóc	38
20. Chương 20: Quà	39
21. Chương 21: Mẹ Chồng	41
22. Chương 22: Mang Thai Giả	43
23. Chương 23: Thừa Nhận	44
24. Chương 24: Lãng Mạn	46
25. Chương 25: Kết Thúc Đẹp	47

Người Yêu Của Tôi Là Sao Chổi!

Giới thiệu

Bạn đang đọc truyện Người yêu của tôi là sao chổi! của tác giả Congchuaeutruyentranh trên website

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-yeu-cua-toi-la-sao-choi>

1. Chương 1: Kế Hoạch Cưa Đổ “bạch Mã Vương Tử”.

~~Cô nàng xui xẻo Diên Diên Lăng.

~~Đêm, phố Ảnh Giang rực rỡ đèn màu. Nằm yên vị ở một góc phố nhỏ là ngôi nhà màu hồng xinh xắn và đó chính là ngôi nhà của một cô gái xinh đẹp tên là Diên Diên Lăng.

Cô đang ngồi ngoài ban công gặm nhấm một kế hoạch cho thời gian tới. Viết lằng nhằng lên tờ giấy nháp một hồi thì cô liền xé bỏ, thay vào đó là một dòng to tướng cho kế hoạch một tháng của cô.

“Làm bạn gái Lương Gia Vũ”- Xùy! Thế này có phải là quá phí thời gian vàng ngọc của mình không nhỉ? Tên Lương Gia Vũ ấy cũng chẳng có gì có hay ho hết, nhìn cứ như phụ nữ. Hừ! Haizzz...Nếu không phải vì muốn chọc tức con nhỏ Yến Yến ấy thì mình sẽ dành tháng này để đi du lịch rồi.-Tôi vừa nhìn đầu đầu vào tờ giấy vừa than thân trách phận. Hừ! Ai bảo tôi hiểu chiến quá làm chi!!!

Để nắm chắc cơ hội tiếp cận “con mồi” tôi đã phải chắt chiu cái ví tiền hạn hẹp của mình để mua chuộc bảo vệ đấy. Hix! Số tiền không nhỏ đâu!!! Cho nên, lần này chỉ được thắng chứ không thể bại.

Khoác lên người bộ váy màu ngọc bích do mình tự thiết kế, tôi thâm tán thưởng khi ngắm bản thân trong gương. Khả khả...Thời đại này nếu còn mặc váy trắng, đen, đỏ, hồng gì đấy là xưa rồi nhé!!!

Váy dài tới gối, viền có ren trắng phối hợp với thắt lưng bản to nên làm vòng 2 vốn dĩ “eo hẹp” của tôi trở nên chuẩn hơn. Haha...Nhan sắc như vậy sợ gì mờ nhạt chứ! Người xưa có câu “người đẹp nhờ lụa” quả không sai! Tôi vừa đắc ý cười hì hì trước gương. Tóc tôi tuy không được đẹp bằng con nhỏ Yến Yến ấy nhưng gì đáng tôi cũng “có giá” hơn nó.

Nhìn đồng hồ, thấy chỉ còn 20’ nữa là tới giờ, tôi hoảng loạn chỉ kịp vớ đại thứ gì kẹp gọn lên mái tóc cho xong, để mặc vài sợi tóc con rũ lưa thưa trên trán. Trời ạ! Tôi không hề mong những công sức chăm chút, điểm trang hơn 2 tiếng đồng hồ của mình bị hủy hoại bởi cái kiểu tóc xấu xí này đâu nha!!!

Tới bữa tiệc, tôi thật muốn đập đầu tự tử cho xong chuyện. Cái xe quỳ sứ ấy dừng lại ngay một vũng nước to tướng. Tôi mắt nhắm mắt mở lo chỉnh sửa kiểu tóc mà chẳng thèm ngó trước ngó sau, hậu quả...bộ váy ngọc bích là niềm tự hào của tôi 20’ trước đã lấm lem nước bẩn một mảng to oành. Oaoa...Là ông trời ghen tỵ vì tôi quá xinh đẹp hay sao??? Cầm hận...

Tuy nhiên, bây giờ tôi phải nhanh chóng đi tẩy cái vết bẩn khôn kiếp này cái đã. Tôi không muốn hình tượng lộng lẫy của mình bị hủy hoại vì cái vũng nước chết tiệt ấy.

Khó khăn lắm mới chen chân vào được. Vậy mà, khi nhìn lại mình, không biết từ khi nào cái nơ trắng thắt ngang lưng tôi đã bị lỏng, để cái eo như bánh mì khô của tôi hiện ra rõ rệt. Trời!!! Chắc là tí nữa Diêm Vương sẽ tiếp nhận thêm một oan hồn của cô gái xinh đẹp là tôi quá!!! Hừ! Sau này có đi dự tiệc tôi sẽ mặc váy đen cho yên chuyện (Dù nó chẳng có tí sáng tạo gì cả!!!)

Tôi lò mò đi tìm cái WC nữ để tẩy lại cái váy thì đâm sầm vào một người...

2. Chương 2: Mất Mặt Trước, Trả Thù Sau

~~Họa hổ họa bì, nan họa cốt.Tri nhân tri diện, bất tri tâm.

~~~ Diên Diên Lãng? Sao cô ở đây?-Lương Gia Vũ nhệch mặt nhìn tôi. Trời ạ!!! Trang...trang phục của tôi...

- Váy cô bị sao thế? Bẩn à? Lần sau đi cẩn thận một chút!-Hắn quan tâm. Ặc Ặc...Còn đâu hình tượng nữ hoàng của tôi nữa!!!

- Tôi...Tôi biết rồi, tôi...nhất định cẩn thận hơn...cảm...cảm...ơn!

Oái! Tôi bị gì vậy? Không được! Diên Lãng, mày là người xinh đẹp nhất, thông minh nhất, nổi trội nhất, bình tĩnh, bình tĩnh lại đi!!!

Tuy an ủi bản thân như thế nhưng tôi vẫn thấy lúng túng. Haizzz...Trang phục bôi bác thế này thì tự tin lấy đâu ra. Uống công tôi chăm chút từng li từng tí à!

- Khoan đã! Hình như tôi nhớ tôi...đâu có mời cô tới?

- A?!-Chết tôi rồi!!! Huhu...Ông trời ơi! Đừng đối xử với con thế mà!

- Làm sao cô vào được đây?-Hắn vòng tay trước ngực, đôi mắt lườm lườm tôi.

- Ô...-Tôi bây giờ rơi vào trạng thái ngu ngơ. Bỗng dưng, hắn kéo tay tôi đi nhanh vào hội trường. Hắn...hắn muốn làm gì?

A?! Trang phục của tôi, kiểu tóc của tôi còn chưa...

- Chào tất cả mọi người!-Hắn đứng trước micro đồng dục lên tiếng. Cả hội trường nhất loạt đưa mắt về phía hắn. Đừng vậy mà!

- Chậc, cô gái nhếch nhác ấy là ai vậy?-Một người bên dưới hỏi khẽ.

- Sao anh Vũ có thể đi với con nhỏ xấu xí ấy?

Xùy, cô mới là xấu xí ấy. Hừm! Chẳng qua tại tôi xúi quẩy chuẩn bị không tốt thôi nha!

- Chắc mọi người đang thắc mắc cô ấy là ai? Cũng phải. Vì cô ấy đâu có trong danh sách khách mời danh giá của tôi chứ!-Vẻ mặt hiền lành sao lời nói lại cay nghiệt thế chứ?!

- Ủa? Không có tên trong danh sách sao lại đến đây được???

- Kỳ lạ thế?!

- Hừm! Tôi cũng đang thắc mắc đó! Diên Diên Lãng, sao cô tới được đây?

Mọi người đều đổ dồn mắt về phía tôi. Chuyện này xem như tôi đi đứt. Huhu...Anh ác lắm Lương Gia Vũ!

- Tôi...

- Diên Diên Lãng là bỏ tiền túi mua chuộc bảo vệ để cô ấy vào. Mục đích là để gặp mặt tôi. Haizzz...Diên Lãng, dù gì cũng là chỗ quen biết với Yến Yến, sao không nói với tôi một tiếng?

- LƯƠNG-GIA-VŨ!!!!!!!!!!!!!!

- Hơ!...-Hắn giả vờ hoảng hốt làm tôi thêm bức mình. Rốt cuộc là muốn gì chứ?

- Đừng có quá đáng nha!-Một con nhỏ phía dưới nói vọng lên. Hừm. Không vì nể mặt thì tôi cho nó ăn dếp ngay.

- Thì đó! Anh Vũ không truy cứu là may cho cô lắm rồi còn ở đó lớn tiếng nữa hả???-Một người khác lườm lườm tôi, giọng chua như giấm.

- Bảo vệ, bảo vệ, không mau lôi cổ con nhỏ không biết điều này ra ngoài đi chứ!!!-Cô gái mặc cái váy màu hồng hét lên như cổ tình nhục nhã tôi. Toàn thứ người khó ưa!

- Khoan đã!-Lương Gia Vũ ra hiệu dừng lại. Tôi nhìn hắn bằng ánh mắt cảnh cáo.-Diên Diên Lãng, tôi biết cô đến đây là có liên quan tới Đặng Yến Yến!

- Anh...

- Yên tâm. Để kế hoạch của cô vẹn toàn, 100% tôi sẽ giữ bí mật. Haha...

Ác quỷ!

Tôi vừa định bật lại mấy câu thì hắn phẩy tay cho người quảng tôi ra ngoài. Yaaaa...Thù này Diên Diên Lãng nhất định sẽ trả. Ui da...Huhu...

Tôi ngâm mình trong bồn tắm, để cái tâm trạng bực mình ấy trôi đi. Hừm! Thật là đáng ghét. Dám nhục nhã tôi ở chốn đông người thế hả??? Khốn kiếp!!!

Tôi bước đến nổi ngồi xem ti vi và cả đi ngủ cũng chẳng tài nào xóa nhòa được nụ cười quỷ sứ đó!!! Nhất định phải nghĩ cách trả thù.

Sáng ngày hôm sau...

- CÁI GÌ?????-Tôi mắt nhìn đau đầu vào tờ báo, hai mắt xém chút nhắm bật ra ngoài. Hắn...hắn...hắn...

Trên báo, lũ phóng viên mất hết nhân tính dám bôi bác tôi. Hắn chẳng những không nói giúp còn châm dầu và lửa. Hừ! Cuộc đời tôi chưa từng bị vậy bao giờ! Nhất định là hắn cố ý!!! Cố ý đó!!! Huhu...Khi nào papa về tôi nhất định méc papa. À! Nhắc tới papa mới nhớ, sao lâu quá ba mẹ không ai điện thoại cho tôi hết vậy.

- Alô!-Tôi điện thoại cho papa. Một câu hỏi thăm chưa kịp bật lên thì đầu dây bên kia vang lên tiếng nói gấp gáp của papa:

[Con gái ngoan! Bố mẹ sẽ gửi tiền tháng này về, con sống tốt nhé! Bố mẹ bận lắm! Bye con gái!]

Liên sau đó thì ngắt máy. Haizzz...Lúc nào cũng vậy! Cái mà tôi ghen tị với Yến Yến nhất chính là gia đình cô ấy lúc nào cũng đầy ắp tiếng cười, còn tôi, ba mẹ ai nấy đều bận. Sinh nhật bạn, giáng sinh bạn, giao thừa bạn, họp mặt bạn...Haha, nghĩ sâu xa một chút, có khi nào ngay cả lễ kết hôn của tôi họ cũng bận không nhỉ???

Không biết từ bao giờ, tôi đã lấy sự tranh giành làm niềm vui. Những kẻ cố chấp, ngang ngạnh trong trường lần lượt bị tôi hạ gục, duy chỉ có mình Yến Yến là tranh đấu quyết liệt suốt một quãng đời học sinh của tôi. Vui thật! Yaaa...Nhưng tại sao bây giờ lại thêm một thằng cha cà chớn Lương Gia Vũ này nữa? Nụ cười ảm áp của hắn đâu? Cử chỉ dịu dàng của hắn đâu?

Con bà nó, đúng là gạt người mà!!!

Bình bình bình...Ở phòng luyện tập thể thao trong nhà, tôi đắm liên hồi vào cái bao cát.

Chết đi nè, chết đi Lương Gia Vũ, đầu heo mà đòi đấu với ta hả??? Mơ mộng hão huyền!!!

Càng đánh càng đuối sức, cuối cùng tôi ngồi phịch xuống đất. Blè! Mệt quá!!!

Không thể để thua đẹp thế này, không thể!!! Hơ...Mệt chết luôn à!!!

Reng...reng..

- Ai khủng điên mà điện thoại giờ này đây hả???-Tôi tức tối gào tướng lên.

- Alô? Ai đấy?

[Haizzz...Sao cô nóng tính quá vậy hả??? Là tôi nè!!!]

Ác quỷ đã hiện hình!

- “Tôi” là thằng điên nào đấy??? Mới trốn viện à? Sorry, đây không phải tổng đài 116 nhé, đừng có ăn ở không mà gọi đến phiền người ta!!!

[Haha...Lần đầu tiên tôi biết cô là người hài hước ấy Diên Diên Lãng!!!]

- Đây, ngay cả giọng cười cũng gian tà như thế, chắc chắn anh bạn nhầm số rồi a!-Tôi vẫn cứ đùa dai. Ai biểu hấn làm tôi mất mặt chứ!!!

[Có chuyện này tôi muốn nói, cô...bỏ quên dây chuyền ở chỗ của tôi rồi! Có muốn lại không??? Hử?]

- Anh... anh.. anh là cái đồ ăn cắp vặt!!!!-Tôi gào thét liên hồi. Đó là dây chuyền mà sinh nhật 5 tuổi của tôi ba mẹ đã tặng chứ bộ. Huhu...Vì sao bây giờ lại rơi vào tay của hấn chứ?

[Đừng nói chuyện khó nghe thế nhé!!! Tôi có lòng điện thoại nhắc nhở cô rồi. AI DA! Nếu cô còn không mau mau đến lấy thì...Hắc hắc...]

- Nè!!! Tôi...Tôi cấm anh làm hư dây chuyền của tôi nha!!!

[ỦA??? Cô nói gì, tôi không nghe thấy!!! Alô? Cô đâu rồi??? Này...Tôi không nghe được gì hết, chắc mất sóng rồi. Bye!]

- Nè!!!!

Thằng cha này chắc chắn là cố tình đây!!! Yaaaaa...Mất sóng cái gì chứ? Ngụy biện, xảo ngôn không à!!!

3. Chương 3: Cô Gái Bí Ẩn

~~Thật ra cô ấy là người hay là ma?.

~~“- Tôi, tôi đến lấy lại sợi dây chuyền của mình!!!

- Hứ! Dễ thế hả??? Làm sao tôi biết đây có phải dây chuyền của cô không chứ???

- Trên...trên đó có khắc tên của tôi mà!!!

- Mặc kệ chứ! Chẳng lẽ chỉ có mỗi cô tên Diên Diên Lãng ư?

- A. Anh...anh...

- Tôi thế nào? Tóm lại, tôi không cho cô bình yên đem sợi dây chuyền này về nha!!!

- Anh muốn sao hả???

- Tôi muốn...Hắc hắc...cười cô. Haha...Vừa hay tôi đang cần người hầu.

- ĐÊ TIỆN!!!!...”

Tôi hoảng hốt ngồi bật dậy. Má ơi! Trong mơ mà hấn cũng ám tôi nữa ư? Khổ thật! Đây...đây có phải là điềm báo rằng tôi không nên đến gặp hấn hay không??? Sặc...Nếu bị hấn ép gả, tôi thà nhảy lầu chết còn hơn đó. Huhu...Nhưng dây chuyền thì không thể không lấy lại nhỉ???

Tôi có chút lo lắng nên vội vã mặc áo khoác rồi phóng nhanh đến công ty của hấn. ORZ...Thật giống ăn trộm chết đi được!!!

- Cô tìm ai???

- Oái!-Tôi hét lên thất thanh. Má ơi! Tính mưu sát người ta chết à?

- Cô tìm ai???-Cô gái có mái tóc màu nâu đỏ ấy nhìn tôi chăm chăm, đôi mắt và giọng nói lạnh như băng của cô ta làm tôi hoảng hồn nhưng cô ta không mấy may quan tâm đến thái độ của tôi mà lặp lại câu hỏi lần nữa.

- Tôi không tìm người. Tôi là đến tìm sợi dây chuyền của tôi.-Tôi hướng cô ta cười dịu dàng. Người này làm tôi có chút cảm giác gì đó thật là đáng sợ. Hừ chết người ta thôi!!!

- Sếp của chúng tôi hiện giờ không ở đây!
  - Ồ...Mà, sao khuya như thế cô còn ở đây làm việc vậy? Là tên bắt nạt ấy bắt cô tăng ca phải không? Hừm! Súc sinh!!!
  - Cô có thể về!-Cô ta cũng không thèm quan tâm đến những gì tôi la hét mà tiếp tục cất giọng.
  - A? Cô...Cô có thể dẫn tôi vào phòng làm việc của hắn không??? Có thể tôi sẽ tìm thấy dây chuyền của mình đó. Tôi...tôi hứa sau khi tìm thấy lập tức đi ngay.
  - Theo tôi!
- Cô ta dẫn đường. Xung quanh chỉ có một vài bóng đèn làm tôi thấy hơi ớn ớn. Hức! Tôi lên tiếng trò chuyện:
- Cô tên là gì hả? Tôi là Diên Diên Lãng.
  - Từ Phiến Vân.
  - Từ-Phiến-Vân???
  - Ừhm...Đây là văn phòng của sếp. Mong cô chóng rời đi.
  - Ơ?
- Cạch...Cửa bật mở...
- HẢ??? DIÊN LÃNG???? Cô dám lên vào đây trộm đồ???-Hắn trợn mắt hét tướng lên. Tôi tức giận hết sức. Hắn sao lại sỉ nhục tôi thế này chứ???
  - AI MÀ THÈM!!!!!! ANH NGHĨ ANH GIÀU HƠN TÔI À?????
  - Ai mà biết được. Cô có âm mưu gì đó???
  - Anh? Anh...mau trả dây chuyền lại đây!!!
  - Trước khi trả...nói cho tôi biết sao cô vào được đây? Hử?
  - Là...là cô Từ Phiến Vân mở cửa cho tôi vào đó!!!-Tôi oai vệ hét lớn.
  - Từ Phiến Vân là ai?-Hắn tỏ ra không hiểu. Hừ! Bày đặt giả nai tở.
  - Nhân viên của anh sao lại đi hỏi tôi chứ hả???
  - Làm gì còn nhân viên nào ở lại giờ này chứ?
  - Hừ! Còn dám chối? Rõ ràng là anh bắt người ta tăng ca tới khuya lác khuya lơ luôn!!! Ôn dịch!!!
  - Nè. Đừng có đánh trống lảng nữa! Khai mau, sao cô vào đây được?!
  - Ê!!! Anh bị khiếm thính hả? Tôi đã nói là do Phiến Vân mở cửa cho tôi mà!!!
  - Cô ta đâu?
  - Cô ta...HẢ???? KHI NÀY CÔ TA CÒN Ở ĐÂY CHỨ BỘ?????-Tôi không còn dám tin vào mắt mình. Người khi này còn đứng tần ngần ở đây mà bây giờ đã biến đâu mất tiêu! Huhu...Sợ...sợ...
  - Hơ! Cô dám giỡn mặt với tôi đó hả???
- Người ở đâu? Hay cô còn định nói là cô ta biết phép tàng hình???-Hắn chế nhạo tôi.
- Không phải! Cô ta thật sự mới đứng ở đây! Cô ta còn nói chuyện với tôi nữa mà!!!-Tôi khẳng khái bản thân đúng.
  - Ngụy biện!
  - Tôi...
  - Cô im ngay!!!

- Nhưng mà tôi nói thật!!!!-Tôi chưa từng gặp tình huống thế này nên bây giờ là...rất sợ. Có...có khi nào...công ty...có...ma???
- Cô! Hừ. Tranh cãi với cô hao hơi quá!!! Tóm lại, cô vào đây là để lấy dây chuyền đúng không???-Hắn thở phà phà.
- Ủhm...-Dù gì tôi cũng không muốn nán lại lâu đâu.
- Chỉ cần đáp ứng một điều kiện.-Hắn cười gian. Tôi ngẩng cao đầu, gương mặt nhìn hắn:
- Điều kiện gì? Nói!
- Hai hôm sau là kỷ niệm ngày cưới ba mẹ tôi, tôi nhờ cô đóng giả bạn gái một ngày.
- No problem!-Tôi nhún vai đồng ý mà không ngờ, đó là bước thay đổi cho sự việc rắc rối mai sau.
- Vậy đi! Hôm đó tôi sẽ đón cô.
- Dây chuyền đâu???-Tôi xòe tay. Tên này hoàn toàn không đáng tin cậy.
- Yên tâm! Sau khi hoàn thành xong “sứ mạng”, tôi nhất định trả lại cho cô.
- Thật???
- Thật!
- Ủhm...

Gió lạnh lướt qua tôi. Hừ! Cũng gần khuya rồi, cả thành phố say trong bầu trời đêm mềm mại. Oái!!! Khi này đi quên cho Taro ăn mất rồi!!! Huhu...Taro của chị ơi!!!!

Taro chính là tên mà tôi đặt cho con rùa cưng của tôi. Thú cưng của tôi chính là...rùa. Sở thích này có từ hồi còn bé tí. Khi nghe mẹ kể chuyện Taro cứu con rùa thần nên được xuống Long Cung chơi nên tôi rất ham, mơ ước bản thân có thể nuôi một con rùa để sau này nó chở mình xuống Long Cung chơi!!! ^ _____ ^

Tuy nhiên, Taro này là đời thứ ba rồi. Hai con trước thì đã về tạ tổ quy tông. Cái sở thích này không biết có phải rất mãnh liệt hay không mà đâu đâu trong nhà tôi cũng có hình bóng con rùa hết. Phòng ngủ thì có gấu bông hình rùa, rồi lọ hoa trong phòng khách nữa.

...

Tôi chạy như bay về nhà, đá toang cửa ra. Nhìn con rùa mặt mày bí xị mà muốn khóc huhu...

Lật đật đi lấy đồ ăn cho nó, tôi vừa ngắm nó vừa nói nho nhỏ (Sẵn tiện rửa luôn cái tên vô duyên Gia Vũ nữa!)

Hình như cũng đồng cảm với tôi, nó cọ cọ cái mai và tay tôi. Dễ thương quá!!!

Tôi ghét chó. Vì sao? Lông lá bẩn thỉu; Tôi ghét mèo. Vì sao? Quăng tùm xuống nước là die ngay; Tôi ghét thỏ. Vì sao? Nó dám chạy nhanh hơn con Taro nhà tôi!!! Nói tóm lại+tóm lại mà nói . Tôi yêu nhất là rùa!!! Taro ơi!

Tôi chán nản nhào ra ban công ngắm cảnh, hình như...đằng xa có một chiếc xe? Hừm. Cư dân vùng này nghèo mặt rệp, người nào lái siêu xe vậy? Lại còn màu vàng nữa cơ. Chối mắt quá!!!

Ngay khi tôi đang nghiền ngẫm thì chiếc xe đột nhiên phóng mất dạng vào màn đêm. Một dự cảm chẳng lành nổi dậy.

4. Chương 4: Cô Nàng Yêu Rùa

~~Sở thích mỗi người là không thể chà đạp!!!

~~Hai hôm sau...Công ty của Lương Gia Vũ...

- Này! Tôi tới rồi đây!!!-Tôi mở cửa phòng hắt, ung dung bước vào. Hôm nay tôi mặc bộ đầm trắng, thắt lưng mà xanh lam nên nhìn rất có thiện cảm. Hừm! Hình tượng mà, không thể để mất sĩ diện thế được. Mái tóc rối ngày thường cũng được tết bím gọn gàng ở phía sau. Nhưng...có lẽ tôi không quen tết bím nên trước trán còn rủ vài sợi tóc con. Nhìn không thấy vô duyên quá chứ???

- Ô...Cô hả? Khác với bữa tiệc lần trước ghê nhỉ???-Hắt trở mắt nhìn tôi. Hừ! Thế là có ý gì? Nhạo báng tôi ư?

- Hừ! Anh nhanh nhanh giùm tôi đi. Tôi còn bận nhiều việc lắm!!!-Tôi kiêu ngạo nói.

- Bận gì? Bận cho bé rùa Taro của cô ăn ư???

Tôi đang uống cà phê thì bị lời nói của hắt làm không kịp giữ hình tượng, phun sạch cà phê ra ngoài luôn. Trời đất! Mặc dù mỗi người đều có một sở thích nhưng không thể để người ngoài biết con gái thương nhân có tiếng, vừa xinh đẹp lại thông minh đi chơi với một con rùa chậm chạp được. Chuyện này bị đồn đại không những thanh danh tôi mất mà ba mẹ cũng bị đồng nghiệp cười. Thằng cha này độc ghê quá!!!

- Cô sao thế? Sao phản ứng mạnh thế?-Hắt vô tội nhìn tôi chăm chăm.

- Con bà nó! Dám...dám...Thì ra cái xe màu vàng chói lòa chói loẹt í là của anh hả? Quý tha ma bắt anh đi!!! Đồ con gà!!!-Tôi bắt đầu vực dậy mắng anh ta xối xả. Chết tiệt!

- Oài. Đừng nóng, đừng nóng...Phải giữ gìn hình tượng nữa chứ, mỗi người đều có sở thích cá nhân mà!!!

- Cầm cái miệng chó của anh lại!!!

- Tôi chỉ là tình cờ thôi...

- Tình cờ con khỉ!!! Tôi cóc đóng giả bạn gái anh nữa. Trả dây chuyện.

- Dây chuyện đây! Nếu có bản lĩnh thì tới lấy!!!-Hắt chìa dây chuyện trước mặt tôi, tôi không có chút nghi ngờ liền đến lấy ai ngờ lại mất đà nhào vào lồng ngực rắn chắc và ấm áp của hắt. Đê tiện!

- Buông-ra!-Tôi rít lên.

- Là cô tự nhào vào tôi mà!!!-Hắt lại giở quẻ, nói với giọng vô tội. Trời ơi!!! Sao tôi ghét cái tên này quá à!!!

- Mau bỏ cái tay bẩn thỉu của anh ra!!!!-Tôi ngẩng mặt lên, mắng hắt. Nhưng không may, đầu tôi va cái cốp vào cằm hắt. Huhu...Đau chết mất!!!

- Cô không định lấy dây chuyện hả???

- ANH!!! Tôi nhất định kiện anh là đồ ăn cắp!!!!-Tôi tức giận vô cùng. Grừ!

- Hả? Tôi có ăn cắp sao??? Bằng chứng đâu? Cô nửa đêm nửa hôm lén vào văn phòng tôi, tôi chưa kiện cô là hay lắm rồi!!!

- Tôi không có ăn cắp nha!!! Anh lấy dây chuyện của tôi thì tôi phải lấy lại chứ!!! Anh trả đây!

- Chấp nhận đóng kịch hết hôm nay không?

- ...

- Chịu hay không?

- Chịu!!! Mau trả.

- Tôi tạm giữ. Lỡ cô giật đi luôn thì sao! Tôi đâu có ngu!!!!

- Anh...

*****Sunflower

- Gia Vũ. Đây...là bạn gái con ư? Rất xinh đẹp!!!-Mẹ hắt ta nhìn tôi chăm chăm, tôi bỗng dưng cảm thấy khó chịu. Cơ thể cứng ngắc.

- Vâng.-Hắt huých tay tôi, í bảo tôi giới thiệu chứ đừng có cầm như hén cái nữa.

- Ô...Dạ...Cháu tên...là...Diên Diên Lãng.-Lưỡi tôi bắt giác cứng lại. Cảm giác này tôi hoàn toàn chưa từng trải qua.
- Mẹ! Bạn gái con rất xinh đẹp phải không ạ???
- Ừm...Diên Diên Lãng. Ba mẹ cháu làm nghề gì?
- Ô...Dạ...Họ...đều là thương nhân ạ!!!
- Bọn họ có biết cháu là bạn gái của Vũ không???
- Ô...Dạ...biết!!!-Tôi gật đầu.
- Vũ...Con không phải tìm đại một cô gái xinh xắn về giả danh chứ???-Mẹ hấn nhìn tôi chăm chăm, nhưng lời nói lại chĩa mũi nhọn về phía hấn. Đáng đời nha!!!
- Tất nhiên không phải. Diên Diên Lãng là bạn gái con thật mà! Nhỉ?-Hấn mỉm cười nhìn thẳng vào tôi. Đáy mắt dường như lấp lánh lấp lánh. ORZZZ...Tự nhiên thấy ghen tị quá!!!
- Dạ dạ!!!-Tôi gật đầu như gà mổ thóc. Dù gì cũng chỉ là diễn, tôi cũng là thiên tài về việc diễn kịch mà.
- Mẹ thấy chưa???-Hấn nói. Mẹ hấn mới đẹp bỏ ánh mắt nghi ngờ. Tôi và hấn không hẹn mà nhất loạt thở phào nhẹ nhõm.
- Ngồi trên chiếc xe quý giá màu vàng rực rỡ được hấn gọi là “tình nhân đáng yêu” tôi trẻ môi suốt một chặng đường.
- Cô đang làm nghề gì? Người mẫu đóng quảng cáo phải không???-Hấn lên tiếng. Tôi “ưm” một tiếng, không thêm nói gì thêm.
- Sao cô không phải là diễn viên nhỉ? Cô đóng kịch rất là giỏi!!!-Hấn gật gù khen. Hừm! Là khen hay là nói móc nói méo tôi đây???
- Ba mẹ cô...thường xuyên ở nhà chứ?
- ...Không. Bọn họ là thương nhân. Lúc nào cũng bận rộn, ngay cả tôi điện thoại đến cũng không thể trả lời...-Tôi nói, càng lúc âm lượng càng nhỏ dần, nhỏ dần, giống như sợ hãi người khác biết được mình là người thiếu thốn tình cảm gia đình trầm trọng vậy.
- ...
- ...
- Cho nên vì vậy mà cô chơi với con rùa Taro “iu” dấu của cô???
- Anh!!!! Anh nói vậy là có ý gì??? Tôi nói cho anh biết, sở thích của mỗi người là không thể xúc phạm. Nếu anh dám sỉ nhục tôi, tôi quyết sẽ kiên anh đến không còn đường sống!!!-Tôi cau có tháo mắt kính đen trên gương mặt, trừng mắt to mắt nhỏ nhìn hấn.
- Đanh đá thật!-Hấn chép miệng ra chiều thương cảm thay. Con bà nó! Ai mượn hấn giả nhân giả nghĩa chứ!!!
- Đến nhà tôi rồi! Bye!-Tôi không chờ hấn ra về ta đây gallant liền mở cửa bước ra. Nào ngờ, hấn hoàn toàn không có ý lái xe về mà định theo tôi vào nhà luôn.
- Ê!!! Anh muốn gì hả???
- Cuối cùng, tức quá chịu không nổi, tôi vút ngay cái kiểu nhả nhặn ngày thường mà gào lên âm ỉ.
- Tham quan.-Hấn đáp như là một điều dĩ nhiên.
- Đây là nhà tôi chứ không phải là viện bảo tàng nha!!! Chẳng có gì để tham quan cả!!!-Tôi gất lên.
- Cô không muốn lấy lại sợi dây chuyền???
- Anh!!! Yaaaa...-Tôi tức quá, tức chết mất.

...

Hắn bước vào nhà, đưa mắt nhìn quanh. Tôi không thèm mời nước, chẳng thèm mời ngồi, cũng không có nói chuyện với hắn mà đi thẳng một mạch vào phòng lấy quần áo vào nhà vệ sinh thay.

Vừa mở cửa bước ra tôi liền nhìn thấy cái người đáng ghét ấy ngồi trên giường.

- Ai cho anh vào phòng tôi. Ra-ngoài!

- Con Taro cứng của cô đây ư?-Hắn dốc ngược cái mai con rùa cứng của tôi xuống. Suýt chút tôi theo quán tính oaoa khóc vì hắn dám bắt nạt con rùa cứng của tôi.

- Trả Taro đây! Này...không được dốc ngược lại, nó sợ đó!!!-Tôi gào lên, giật con rùa từ tay hắn. Hắn ban đầu còn ngỡ ngàng sau đó lại ôm bụng cười haha. Tôi tranh thủ giơ chân đá hắn ra khỏi giường.

- Giờ tôi đã biết cô có nick name là gì rồi. Là rùa! Sặc...-Hắn không màng đến tôi đang tức muốn giết người mà vẫn hồ hởi chọc.

- ANH CÚT NGAY!!!!!!!

Vậy là, tôi liền ném phứt hắn ra ngoài. Ung dung ôm bé rùa đi vào phòng.

5. Chương 5: CƠ MƯA ẨM

~~Mưa ẩm áp hơn khi bên ta có thêm một người...~~8h sáng...Tôi cuộn mình trong chăn ngủ ngon lành, mép miệng còn có nước miếng chực trào ra. Nếu mấy “bé fan” của tôi mà thấy Idol ngủ kiểu chết người này chắc chắn sẽ dọt mắt dèp cho xem.

Taro không biết từ khi nào đã bò đến giường tôi, cọ cọ mai rùa vào tay tôi làm tôi mơ màng tỉnh giấc.

- Ừ...Mấy giờ rồi nhỉ???-Tôi theo thói quen tự hỏi mình. Liếc nhìn di động mới phát hiện đã 8h3' rồi.

Tôi uể oải bước vào nhà vệ sinh, rửa mặt cho sạch sẽ, còn mái tóc thì vẫn rối bời bời. Tôi tùy tiện vớ lấy dây cột tóc cột cao lên, sau đó kẹp mấy sợi tóc con bướng bỉnh trên đầu.

Ôm thức ăn chén sạch một hơi, tôi đi ra ngoài phòng khách xem phim Enchanted. Bộ phim nói về một cô gái ở thế giới cổ tích không may bị phủ thủy-mẹ kế của hoàng tử ác tâm đẩy xuống vực, lạc vào thế giới hiện đại. Và ở đây, cô ta đã gặp được một tình yêu đích thực. Nhưng hình như tôi thức dậy hơi trễ thì phải, lúc mở lên thì phim đã chiếu tới khúc khiêu vũ mất rồi. Đoạn nhạc So close trầm ấm vang lên. Tôi chăm chăm nhìn thẳng vào ti vi.

Đang lúc hay tự nhiên chuông cửa vang lên. Oái! Ai mà có duyên thế???

- Hello!!!-Một nụ cười rạng rỡ chiếu về phía tôi. Tôi hóa đá mất 2 giây, liền sau đó quát lên:

- Trời ạ!!! Sao anh xuất hiện ở đây chứ???

- Sao là sao??? Ô...Cô đang coi phim Enchanted ư? Tôi cũng thích phim này lắm!!! Nào, mời tôi vào xem đi chứ???

- Khỉ! Anh cút ngay. Sáng sớm nhà tôi không có rước cô hồn!!!

- Vậy ban đêm có rước không??? Hử?-Hắn ta nói. Tôi cảm giác trong lời nói hơi bị mờ ám nên im lặng.

- Sao? Không nói gì tức là đúng???

- Đúng cái đầu heo nhà anh!!!!!!-Tôi dồn sức đẩy hắn ra ngoài, định đóng cửa lại nào ngờ hắn nhanh tay nhanh chân kéo tôi ra luôn!

- Oái!!!!-Anh???

- Diên Lãng!!! Đồng ý đi chơi với anh nha??? Nha? Bé cưng!!!-Hắn cọ cọ mũi vào tóc tôi. Tôi dễ dàng cảm nhận được da gà mình đang nổi lên từng mảng, từng mảng. Cái quỷ sứ gì đây???

- Anh??? Anh bị gì đó???

- Bé yêu. Đừng dỗi nữa mà!!!-Hắn tiếp tục mùi mẫn. Nhưng ánh mắt lại đánh khẽ về phía góc cây đằng xa. Ở đó, thấp thoáng có một bóng người, hình như là đang theo dõi chúng ta. A! Chắc chắn là mẹ hắn không tin tưởng nên mới sai người theo dõi bọn tôi chứ gì. Hahaha...

- Uhm...Người ta là giận anh ghê lắm đó. Nhưng...thấy anh thành tâm như vậy...em sẽ hết giận anh nha!-Vừa áp sát vào người hắn, vừa nũng nịu nói. Dứt lời, tôi liền đặt một nụ hôn nhẹ lên môi hắn. Dù gì cũng là diễn kịch.

- Haha...Môi em thật là ngọt ngào. Nào! Chúng ta đi ra ngoại ô như đã hẹn chứ???

- Ok!!!

Tôi mặc áo hai dây màu vàng nhạt được xếp tầng, dây có điểm một cái nơ nhỏ làm tăng sức hấp dẫn cho bờ vai trắng trẻo của tôi. Áo hai dây đi với quần jean ngắn bó sát, tóc cột cao nên trông tôi cứ như mấy con nhỏ nữ sinh lanh chanh lóc chóc vậy.

- Diên Lăng! Mau lên!!!-Hắn bên ngoài giục giã. Tôi nhanh chóng xỏ chân vào đôi giày bata màu trắng rồi nhảy lơi chơi ra ngoài.

- Hey! Người ta ra rồi nè!!! ^^

- Hắc! Rất...rất...rất là dễ thương!!!-Hắn trở mặt. Tôi vờ e thẹn cúi đầu, mặt hồng hồng.

- Chúng ta đi chứ?-Tôi nhắc khéo. Nhưng ánh mắt thì rửa hắn: Ngậm cái mồm chó của anh lại đi!!!

- Ok! Đi thôi.-Hắn lịch sự mở cửa xe cho tôi, ánh mắt đáp trả: Đừng có tưởng mình hay lắm. Bà chị!

Chiếc xe lái như tên, nhanh chóng bỏ xa tên gián điệp khi này. Tôi quay sang hắn, mỉm cười:

- Mau! Dừng xe lại cho tôi về nhà!!!

- Hử? Cô tưởng tôi là gì? Tài xế của cô hả? Đừng có mơ nha!

- Ê!!! Không lẽ anh định chở tôi đi dạo luôn hả??? Dở hơi!

- Uhm...Đúng vậy. Tôi vừa biết nơi này rất đẹp.

- Con khỉ! Có anh thì Bồng Lai cũng thành địa ngục!!!-Tôi nói xéo.

- ...

Đột nhiên, chiếc xe thắng kết lại, tôi không kịp biết trước nên theo quán tính té ra phía trước luôn. Oaoa...Hắn...hắn cố ý!!! Huhu...

- Anh bệnh hoạn gì vậy hả?????-Tôi tức giận xoa cái trán sưng vều lên, nước mắt rưng rưng. Hắn cười cười:

- Hề hề...Sorry nhé! Tối nơi rồi!!!

- Anh!!!!

Tôi chậm chậm đi phía sau hắn. Một cái đồi nho nhỏ hiện ra trước mắt. Trên đồi tràn ngập hoa lau, thỉnh thoảng lại có hương thơm thoang thoang đưa qua.

- Thích không?

- Uhm...Tôi gật gật.

- Đi theo tôi!!!

Hắn chìa tay trước mặt tôi. Ánh nắng rực rỡ đậu lên mái tóc hắn. Đôi mắt hắn như tỏa ra ngàn vạn ý cười, khóe miệng nhếch lên thành một đường cong cong tựa như trăng khuyết. Càng nhìn càng làm tôi say đắm. Trông con người đáng ghét ấy lúc này như có một lực sát thương vô hình khiến tất cả mọi người không đỡ nổi. Quả nhiên, sắc đẹp luôn là vũ khí có ma lực nhất!!!

- Này! Nhìn gì đó? Cảnh đẹp lắm à?-Hắn ghé sát mặt vào tôi, tôi có thể cảm thấy hơi thở nóng ẩm của hắn phả vào gương mặt. Rất kỳ lạ!!!

- O...Đúng! Cảnh đẹp!-Tôi vuốt tóc lấy lại bình tĩnh. Hú hồn! Xém tí nữa là nhục mặt rồi!!!

- Cô có thích chơi xích đu không???

Xích đu??? Oa...Trời ơi! Tôi ham cái trò này lắm nha. Mặc dù nhiều người nói đây là trò chơi tẻ nhạt nhất nhưng tôi thích cực kỳ, có cảm giác giống như là đang bay vậy. Hahaha...

- Không thích! Trò trẻ con! Hứ!-Tôi keng kieu hất tóc. Hắn ung dung bỏ tay vào túi, lắc đầu:

- ORZZZ...Tưởng cô thích chứ...

- Ê! Nhưng...thấy anh có lòng như thế, tôi...sẽ nể tình chơi cái trò chán ngắt này một lần.-Tôi ra về ta đây, bước đến cái xích đu màu trắng treo ở cái cây to ơ là to, yếu điệu ngồi xuống. Hắn cũng nổi bước, ngồi lên xích đu. Đây là lần đầu tiên bọn tôi ở gần mà không cãi nhau chỉ chóc như chó với mèo.

- Này! Anh phải đẩy xích đu chứ?-Tôi trợn mắt, thiếu điều muốn nhe nanh ra hù hắn.

- Không! Tôi phải ngồi đây chứ!

- Vậy ai đẩy???-Tôi phồng mồm giận dữ.

- Cả hai chúng ta cùng đẩy.

- ...

Tôi quên mất khi nãy bản thân đã nói là ghét trò chơi trẻ con này mà chơi đến cười ha hả. Chân vừa chạm đất liền bay lên, cứ như thế, xích đu càng ngày càng cao cứ như là sắp chạm tới bầu trời xanh vậy.

- Cô thích không???-Hắn quay qua hỏi. Tôi gật đầu, nói to:

- Thích! Thích lắm lắm luôn!!!

- Sao khi nãy cô nói trò này chán ngắt, cô không thích mà?!

- ...

O_o

Thằng cha này nhớ dai quá. Quên nữa!

- ORZZZ...Thôi đi. Stop lại. Tại tôi thấy anh mê quá nên không nỡ làm anh mất hứng thôi a! Hứ!-Tôi hất mặt nói, sau đó ngoe ngậy đi thẳng.

Chưa kịp nghe hắn phản ứng tôi đã thấy bầu trời tối sầm lại, gió cũng lạnh hơn khi nãy. Có ma sao???

- Trời sắp mưa rồi!-Hắn dừng dừng nói. Cô không kịp đáp lại thì trời bắt đầu mưa lất phất, 1' sau bắt đầu đổ mưa. Tôi há mồm đứng ngẩn ra đó, hắn phản ứng rất là nhanh-gọn-lẹ là kéo tôi vào tán cây to lúc nãy sau đó đứng trước chắn mưa cho tôi.

- Anh???

- Cô có lạnh không hả???

- O...Không...không lạnh.

Còn cảm thấy rất ấm thì có. Kỳ lạ, hồi đó ở nhà trời mưa là tôi chui liền vào chăn nằm cuộn mình ôm Taro ngủ gà ngủ gật vì trời lạnh chết đi được. Nhưng...tại sao...bây giờ lại không thấy lạnh nhỉ???

Hồi đó, mỗi lần thi đấu với Yến Yến ngay buổi trời lạnh là tôi khổ sở vô cùng. Chẳng lẽ ôn dịch có thể chữa bệnh này sao???

- Tôi thấy là cô lạnh lắm rồi đó. Xem nè, tay lạnh cóng rồi!-Hắn áp bàn tay to lớn vào tay tôi, chà xát cho bớt lạnh rồi khoác áo khoác cho tôi. Uhm...Cứ thấy sao sao ấy???

Tôi há mồm nhìn hắn, hắn đổi tính?

- Diên Diên Lãng! Nếu như...tôi thật sự tiếp cận cô với mục đích không tốt...cô...có tha thứ cho tôi không???-
Hắn nghiêm túc hỏi. Tôi hơi ngỡ ngàng, tôi cau mày đáp trả:

- Tất nhiên là không!

- Nhưng...người xưa có câu “đánh người chạy đi không ai đánh kẻ chạy lại” mà?!”-Hắn cũng nhún mày.

- Hừ! Tôi là chạy đi chạy lại gì cũng oánh hết đó!!! Tốt nhất là chạy luôn đi!-Tôi khoa trương nói. Hắn cười khe khẽ.

Đồ khùng! Cái gì cũng cười được hết là sao chứ? Hừ!

...

Nếu như...tôi thật sự tiếp cận cô với mục đích không tốt...cô...có tha thứ cho tôi không???

6. Chương 6: Gặp Lại Đặng Yến Yến

~~Liệu Yến Yến có nhận ra kẻ đối đầu nhiều năm liền hay không???...~~Tôi vừa ăn sáng vừa đọc báo, tiêu đề báo giật gân làm tôi không khỏi tò mò. Ô~Con nhỏ Yến Yến cuối cùng cũng có người rước sao??? Ai vô phúc vậy ta??? Nghe Hạo Tử? Ô~Tội nghiệp, đẹp trai mà bị mù! Hừ!!!

Tôi đẹp phất tờ báo sang một bên, bật ti vi lên. Ô...Tin hot gì đây???

Tôi chăm chú dán mắt vào ti vi xem tin, hóa ra...là đưa tin giám đốc tập đoàn Nghê Dương-Nghê Hạo Tử lấy vợ. Xùy! Đài truyền hình dở hơi lá cải.

Í!!! Không biết bây giờ có còn nhận ra Diên Diên Lãng xinh đẹp này không nhỉ??? Uhm...Chồng nó cũng Ok quá nhỉ? Thử xem sao...

Tra cứu thông tin, lí lịch của Nghê Hạo Tử, tôi bắt đầu “tiến hóa thành tinh” đi quyn rũ hắn. Kỳ này nó còn dám không nhận ra tôi?!

Công ty của Nghê Hạo Tử đúng vào dịp tuyển nhân viên, tôi giả vờ thanh tao thoát tục đến xin việc. Tóc dài xõa ra, đơn điệu với cây kẹp mái hình...con rùa. Quần jean đen, áo phông trắng, mặt chỉ kẻ mắt chứ không trang điểm như mọi khi.

Phòng phỏng vấn, gương mặt Nghê Hạo Tử lạnh lẽo như Bắc Cực. Hừ! Làm cao!

Tôi tuy trong lòng không ưa anh ta nhưng vẫn dịu dàng chớp mi, trả lời lưu loát câu hỏi, khéo miệng cười tươi tắn. Cuối cùng cũng lọt vào vòng trong. Uhm...Thằng cha này cũng khó “đổ” ghê nha!!! Chắc...

...

Hai ngày sau...

- Anh! Hạo Tử ơi, người ta muốn thử đến nhà anh xem mặt mũi vợ anh ra sao à! Nha??? Nha anh?!!-Tôi ồm ồm nói, mắt chớp chớp nói với Hạo Tử. Oe! Sao mà mắc ối thế này???

- Tất nhiên rồi!-Anh ta bốn cọt đưa tay vuốt cằm tôi. Tôi mà không kèm chế là tay anh dính dấu răng của tôi rồi a!

- Hihi...

Thấy mặt Yến Yến mừng rỡ, tôi cũng hiểu được hôn nhân bọn họ là bị ép buộc. Hahaha...Đáng đời!!! Trời ạ, vui quá đi mất!!!

Tôi ông ẹo dựa sát thân vào người Nghê Hạo Tử. Đặng Yến Yến mở miệng uy hiếp, lại còn lấy mẹ của anh ta ra uy hiếp nữa chứ. Nó...nó...nó dám không nhận ra tôi a???? Grừ...

Tôi ngâm ngùi quay đi vì bị uy hiếp nặng nề. Đặng Yến Yến! Kiếp này tôi với nó đã định sẵn phải đấu đá nhau thế mới vừa lòng. Chờ đó, chưa có xong đâu nha!!! Tôi nhất định phải thắng, phải thắng!!!!

...

- Diên Lăng! Honey ơi, tối nay đi ăn nha?!-Lương Gia Vũ cười cười. Tôi chỉ chú tâm đến mỗi việc là lấy lại dây chuyền.

- Anh bớt nói nhảm đi. Trả dây chuyền mau!!!

- Ê! Đừng nóng, đừng nóng mà! Người đẹp...

- Câm cái miệng chó của anh lại đi! Hứ!!!!

- Oà! Hình như...tôi là mất sợi dây chuyền đó rồi nha?!

- CÁI GÌ??????????? LÀM MẤT?!!!!!!!!!!!!

- Em tiếc ư? Hay là...em...dùng nụ hôn ngọt ngào lần trước để đổi lại vậy?!!!-Hắn ghé sát mặt vào môi tôi. Tôi theo phản xạ lùi lại ba bước sau đó quay người chạy bán sống bán chết ra khỏi công ty của Vũ. Má ơi!!! Sợ chết mất.

Tôi run run lấy di động ra, điện thoại ẹ:

- Mẹ?

[Con...con gái? Ngoan nhé! Ba mẹ bận lắm!!!!...]

- Chỉ 1 phút thôi mà!!!!-Tôi hét lên. Lúc nào cũng vậy...

[Nhưng...ba mẹ bận lắm!!! Có chuyện gì vậy??]

- Mẹ! Một tuần nữa là sinh nhật của con...

[Ồ...Mẹ...mẹ...mẹ sẽ gửi quà về cho con...]

- Con không có cần quà!!!!!! Con cần ba mẹ về thôi!!!!!!!!!!-Tôi tiếp tục gào lên sau đó chủ động cúp máy. Thoáng nghe thấy tiếng nấc nhỏ của mẹ bên đầu dây kia.

10 tuổi, tôi bắt đầu thấy ba mẹ quay mẩn miết với công việc, khi thì đi nơi này, khi thì đi nơi khác, tôi chỉ sống với quần gia cùng một đám người hầu bận rộn. Không ai chơi cùng tôi, không ai trò chuyện cùng tôi, không ai chủ động đoán xem tôi nghĩ gì, tôi cũng bắt đầu học cách kiêu ngạo, cũng học cách bận rộn như họ. Khi thì đi tham gia lễ này, khi thì dự tiệc kia, miệng luôn cười nói, khoe khoang gia đình hạnh phúc của mình nhưng thực chất là một người đã sớm tự lập, đã sớm thiếu đi tình cảm gia đình. Và khi đó, kẻ làm tôi hứng thú tranh cãi nhất chính là Đặng Yến Yến.

Aiz...Xem ra năm nay lại phải một mình ăn sinh nhật với Taro rồi.

Tôi lắc đầu quay người đi mất. Tâm trạng có chút gì đó cô đơn đáng sợ.

7. Chương 7: Sinh Nhật Bên Người Xa Lạ

~~Hãy thử hình dung một buổi tiệc không có người thân xem nào...

~~Tôi lang thang trên khắp hẻm lớn hẻm nhỏ, tay ôm bọc bánh sinh nhật đi lòng vòng, tôi thật sự không muốn, không muốn phải về ngôi nhà lạnh ngắt đó ăn sinh nhật.

Ba mẹ thật sự gửi quà về cho tôi, chính là chiếc váy mới nhất của nhà thiết kế nổi tiếng nhưng tôi bỏ xó nó ở nhà, không thèm liếc mắt tới.

Vì sao chứ? Vì sao hôm nay sinh nhật tôi mà không ai thềm chúc mừng, vì sao ngay cả quà tặng cũng không có?...

Tình cờ, tôi bắt gặp Nghê Hạo Tử đang dùng bữa ở một nhà hàng hạng sang, tôi liền đi vào, tự nhủ gọi vài món ăn cho đỡ buồn cũng tốt.

- Diên Lăng!-Nghê Hạo Tử chủ động bước đến bắt chuyện. Tôi ngẩng mặt lên nhìn anh ta.

- Sinh nhật bạn cô hả???-Anh e dè hỏi, tôi với anh vốn chỉ là trêu chọc nhau thôi chứ chẳng có tình ý gì.

Lắc đầu nhẹ nhàng.

- Sinh...sinh nhật...cô?

- Uhm...

- Tại sao không có ai tới? Cô không mời ai ư?-Anh lại tiếp tục hỏi, lần này lại chạm đúng vào nhược điểm của tôi. Buồn cười! Tôi ngoài ba mẹ với thằng ông nội Gia Vũ thì còn ai thân quen chứ?!!!

- Tôi...-Tôi cúi gằm mặt. Anh tự nhiên kéo ghế ngồi đối diện với tôi. Tôi ngạc nhiên vô cùng.

- Sinh nhật vui vẻ nhé, Diên Lăng!

- ...-Tôi cong khóe miệng lên, cười rạng rỡ.

- Nào! Ăn mau lên để tôi đưa cô đi mua sắm ha?-Anh như dỗ trẻ con.

- Ok!!!!-Tôi cười còn tươi hơn khi nãy.

Tôi suốt buổi đi chơi với Hạo Tử, cười haha không ngớt. Anh tay xách tay mang túi lớn túi nhỏ của tôi. Tôi cũng tạm quên những phiền muộn của mình.

Kết thúc sinh nhật, tôi cúi người lịch sự chào anh:

- Cảm ơn anh nha. Hôm nay tôi vui lắm!!!

- Uhm...Nhớ sinh nhật năm sau lại mời tôi nhé!!!

- Ok! Bye bye!!!-Tôi cười muốn cứng cả miệng. Nhưng hôm nay thật sự vui quá đi. Chẹp! 10h30' rồi à?! Ô~ Sao mà nhanh thế?!

...

Tôi định mở cửa thì chiếc xe màu vàng đập ngay vào mắt, hử...LUỐNG GIA VŨ?!!!!!!!!!!!!!!

- Anh! Anh tới đây làm gì chứ?!!!-Tôi thay đổi thái độ ngay tức khắc.

- Tôi định đến trả dây chuyền cho cô nhân ngày sinh nhật!-Điện bộ uể oải của hắn cho tôi biết rằng hắn đã chờ lâu lắm rồi.

- Anh biết ngày sinh nhật của tôi?!

- Tất nhiên! Tôi có mua cả bánh sinh nhật và quà cho cô nữa. Nhưng...hình như cô đã ăn sinh nhật rồi?!-Ánh mắt hắn có chút gì đó luyến tiếc.

- Uhm...Tôi đi ăn với gia đình tôi nè! Rất là vui nha. Baba tôi còn nói năm sau lại...-Tôi chưa nói hết hắn liền chen ngang:

- Cô nói dối nữa rồi!!! Lần trước nói điện thoại chẳng phải người nào đó nói rằng ba mẹ không thể về, chỉ cần ba mẹ về không cần mua quà hay sao???-Hắn chế giễu.

- ANH!!!! Anh nghe lén????

- Thèm vào! Xem ra....bánh kem và quà...vứt đi!-Hắn dứt lời liền vứt hai thứ đó trước mặt tôi. Ồ

-- Còn dây chuyền, hôm khác tôi đưa nhé?! Bye!-Hắn nhanh chóng nhảy lên xe vọt đi. Tôi ngỡ ngàng.

“Nếu như...tôi thật sự tiếp cận cô với mục đích không tốt...cô...có tha thứ cho tôi không???”

Tôi tò mò nhặt bánh kem lên, mở ra. Cái bánh kem to ơi là to, ở giữa còn có hai con rùa đang nâng trái tim. Hàng chữ xinh đẹp: Happy birthday Turtle Baby.

Hơ hơ...Cái này...cái này...

Tôi run run mở hộp quà kia, bên trong là bộ sưu tập Turtle Baby mà tôi rất thích nhưng không bao giờ mua. Hắn...hắn....hắn lại biết cả sở thích của tôi?! Huhu...Đừng có đối xử tốt với tôi thế mà!!! Oaoaoa...

Lần đầu tiên tôi chủ động gọi điện thoại cho hắn. Điện thoại vừa có tín hiệu bắt máy, tôi liền nghe thấy tiếng rên nho nhỏ, tiếng thở dồn dập ở đầu dây bên kia. Ừm...Không cần nói cũng biết là tôi hoang mang đến thế nào rồi. Hắn chỉ hỏi một câu:

[Chuyện gì?]

- Cảm ơn về quà sinh nhật...

[Còn gì nữa không?]

- ...Không...

[Bye!]

- ...Ồ

~Hắn...là giận tôi sao??? Một câu nói văng vẳng lên:

“Nếu như...tôi thật sự tiếp cận cô với mục đích không tốt...cô...có tha thứ cho tôi không???”

Thế...là sao? Mục đích không tốt ư? Hắn có mục đích không tốt với tôi sao???

...

Hôm nay tâm tình không tốt, tôi liền nhớ tới kẻ thù trăm năm-Đặng Yến Yến. Gọi điện thoại cả buổi mà nó không thèm nghe gì hết (Cái này ai đã đọc fic Ok!!! Sẽ hiểu vì sao chị Yến nhà ta không thể nghe điện thoại. Hắc hắc...) nên tôi nhắn tin hẹn nó. 100% là nó sẽ tới. Haha...

Tôi chờ nó hơn 15' thì gặp mặt. Yến Yến vẫn như thế, dáng vẻ thoải mái không gò bó, ăn nói tùy tiện không chừng mực, là kiểu người thẳng thắn. Nhưng hôm nay gặp tôi nó lại lúng túng như gà mắc tóc, cả người còn toát ra mùi hương mờ ám. Đặc biệt...

- Yến...Yến Yến? Trên cổ cô có dấu hôn kìa...-Tôi nhìn thấy dấu hôn trên cổ nó, mày cũng nhúu chặt lại. Quái!

- Hở? Dấu...dấu hôn? Ở...ở đâu???-Nó theo phản xạ đưa tay lên che cổ, mặt hồng lên. Yaaa! Giờ thì tôi hiểu rồi a!!!!

- Không lẽ cô với Hạo Tử...hai người...đã...

- Ê!!!! Không phải!

Mặt nó còn hồng hơn làm tôi khẳng định 100% là đúng rồi a. Chắc! Nghe Hạo Tử, anh cũng gian thật đó!!!

...

Buổi tối, tôi tranh thủ đi nhà hàng ăn một bữa thì bắt gặp cặp vợ chồng son Nghe Hạo Tử-Đặng Yến Yến đang tình thương mến thương dùng bữa ở đây. Chắc! Trời đánh còn tránh bữa ăn, nhưng Diên Lăng này thì chuyện lựa bữa ăn mà đánh thôi.

Tôi vờ vịt cười ngọt ngào đến bắt chuyện. Ừm...Tốt, mấy món ăn trên bàn cũng đủ để nói thay tôi rồi. Tôi hiền lành gấp cho nó, dường như nó cũng hiểu nên mỗi lần tôi gấp món gì ch.ửi xéo nó là nó liền đáp trả. Hừm! Chỉ tội cho Nghe Hạo Tử chả hiểu khi khô gì hết!

Tôi thuận mắt liếc ra cửa, ai dè nhìn thấy bóng của Lương Gia Vũ. Dường như hắn cũng phát giác ra tôi nên sải bước đi tới. Tôi hốt hoảng định chuồn ngay, nào ngờ Yến Yến cười gian, nói lại:

- Tôi nghe Bạch Như Y nói lần trước thấy cô chạy trốn chết từ công ty của Vũ ra...Có chuyện gì ư???

Oái! Con nhỏ Như Y này...Bà nội nó! Chính là cái lần mà tôi đòi dây chuyền bất thành còn bị hắn trêu về nụ hôn ư? Oái, thằng cha ấy sắp tới rồi kìa. Ặc. Dzọt lẹ!!!

- Ồ...Tôi...Tôi còn có việc...tôi đi trước. Bye!

Dứt lời, tôi liền phi như tên bay vào phòng ăn đã đặt trước cửa mình, chốt cửa lại, thở phào nhẹ nhõm.

10' sau...Tôi đang ung dung ngắm cảnh ngoài cửa sổ, vừa thưởng thức ly cà phê đẳng đẳng thì tiếng gõ cửa vang lên, tiếng một người phục vụ nam vang lên:

- Cô Diên Diên Lãng, có người gửi quà cho cô!

- Hử?

Tôi đi nhanh tới mở cửa, đập vào mắt là thằng cha Gia Vũ, hấn đuổi khéo tên phục vụ kia đi rồi tiến vào trong phòng. Ồ

~~ Anh?!

- Cô ăn xong rồi hả?

- ...

- Vậy chúng ta đi về thôi.

- Khoan! Chúng...chúng ta là sao chứ???

- Thì là tôi với cô.

- Anh cú đi!!!! Đồ ăn cấp vật!-Tôi lườm..

- Cô thật là hung dữ...

- Kệ cha tôi nha!!! Hứ!-Tôi bực bội xoay người chạy đi mất tiêu. Chú ý, là chạy đó!!!

8. Chương 8: Sao Chổi Vãn Hoàn Sao Chổi

~~ Nếu như...tôi thật sự tiếp cận cô với mục đích không tốt...cô...có tha thứ cho tôi không???

~~Một tháng qua đi, dây chuyền của tôi bị hấn giam lỏng hần hoi. Bất đắc dĩ, tôi phải nhờ cậy tới Đặng Yến Yến-Bạn gái cũ của hấn tới nói đỡ giùm. Tất nhiên, tôi còn không rành nó ư? Phải có gì làm phần thưởng nó mới làm. Vậy là, tôi lại hẹn nó ra một nơi khác.

Reng reng...Điện thoại vang lên inh ỏi...

- Hi?

[Hello, người đẹp đó hả???

- Ô~ Lại thằng điên lúc trước ư?-Tôi đùa dai.

[Người đẹp ơi!!! Ba mẹ em đang ở sân bay chờ em đó nha!!!!]

- Anh nói nhầm cái gì chứ? Ba mẹ tôi về nước không gọi tôi mà gọi anh là sao???

[Ô~Em đã có baby của anh rồi còn gì. Anh cũng đã thông báo cho ba mẹ em rồi!]

- Anh đang nói khùng nói điên gì hả??? Tôi...tôi...tôi có...có...có con với anh khi nào?! Sao tôi chẳng biết gì hết?!-Tôi ngơ ngàng, lắp bắp hoài không nói nên lời.

[Haha...Honey ơi! Ba mẹ em tin là thật đấy! Em mà liệu giải thích đi nhé!!!! Bye bye ^____^]

- Yaaaaaaa!!!!!! Lương Gia Vũ!!!!!!!!!!!! Anh kiếm việc cho tôi làm thêm đó hả???????????? ĐỒ TÔI!!!!!!!!!!!!- Tôi liên tục la lên. Kiểu này tôi chết rồi. Oaoao...

Nhưng không sao, ít ra ba mẹ cũng còn chủ động về hỏi han tôi.

Kinh kong...

- Chắc là ba mẹ...

Cửa mở, ba mẹ tôi mặt mũi đen lại tiến vào. Ặc, thằng ông nội chết tiệt, tôi nhất định tính sổ với anh.

- Ba mẹ

-- Con có gì để giải thích không hả???-Ba tôi nghiêm khắc ngẩng đầu lên nhìn tôi chăm chăm. Bỗng nhiên, bao nhiêu uất ức trong lòng tôi bao nhiêu năm nay trỗi dậy mãnh liệt. Tôi ung dung:

- Thì có sao đâu...Con đúng là có con với Vũ mà.

- Diên Diên Lãng!!!!!!-Mẹ tôi đứng phắt dậy, tức giận vô cùng.

- Mẹ à! Bao nhiêu năm nay mẹ với ba chỉ biết công việc và công việc, chưa từng để ý xem con nghĩ cái gì, cần cái gì, chỉ biết gởi tiền và gởi tiền. Con thiếu tiền lắm sao??? Rất may, Lương Gia Vũ có nụ cười ấm áp, biết quan tâm người khác (Có mới là lạ!!!) lại còn biết đem bánh sinh nhật tới chúc mừng con nên con thích anh ta cũng không có gì là lạ!-Tôi bình tĩnh giải thích. Nhưng, quả thật là hần...cũng có quan tâm tôi đôi chút à! Không phải hoàn toàn bắt nạt tôi.

- Nhưng con cũng phải biết cái gì là liêm sỉ chứ!-Mẹ tiếp tục giải thích.

- Con...

- Từ nhỏ con vốn như vậy rồi, thêm liêm sỉ làm gì...

Ba tôi không nói gì, lặng lẽ kéo tay mẹ tôi đi ra ngoài. Bóng dáng hai người biến mất sau cánh cửa. Hai tay tôi khi này còn ngang bướng vòng tay trước ngực mà bây giờ vô lực buông thông xuống, tôi im lặng ngồi trên sofa, nhìn cánh cửa chăm chăm. Rốt cuộc ba mẹ tôi làm sao vậy???

Tôi đến chỗ hẹn, ừm, sớm 10' ư??? Tôi tháo kính mắt đen xuống, từ trên cao nhìn xuống, cảnh vật dường như là một thế giới thu nhỏ. Còn bản thân lắng nghe tiếng gió reo bên tai, giống như là đang bay vậy. Bất thành hình, một bàn tay to lớn đặt sau vai tôi làm tôi giật mình hét lên một tiếng:

- A!!!!

- Cô làm gì đó hả??? Không phải định tự tử chứ???-Hần ghé sát bộ mặt tuần tú vào mặt tôi, chớp mũi tình cờ chạm vào nhau, mặt tôi liền nóng bừng lên. Kỳ lạ! Lần trước chủ động hôn hần mà sao không cảm thấy gì mà bây giờ...lại...

- Khùng! Ai thêm tự tử chứ?!-Tôi đẩy hần ra. Trí nhớ lóe lên, tôi sực nhớ hần đã hại mình thê thảm thế nào liền hai mắt long lên sòng sọc (Giống Lão Hạc quá nhỉ???)

- Hử? Cô bị đẩy???

- Đồ bỉ ổi, đê tiện, hạ lưu, không biết liêm sỉ!!!

Tôi tức giận cầm túi xách đánh hần túi bụi. Chết đi, chết đi, chết, chết đi!!!!!!!!!!!!

- Đánh đã chưa? Diên Lãng...-Lương Gia Vũ cất giọng hỏi lại, có chút chế nhạo.

- Đồ bệnh hoạn!!! Ai, ai cho phép anh nói nhảm với ba mẹ tôi hả??? Tôi là có con với anh hồi nào chứ!!!! ĐỒ NHÀ NGHÈO!!!-Tôi mặt đỏ gay hét lên.

- Thì sao?-Gia Vũ vẫn đứng đưng như không có chuyện gì to lớn cả. Mặt dày như da trâu!!!

- Anh! Anh làm vậy là xúc phạm danh dự người khác. Tôi có thể kiện anh đó!!! Ngu si!!!

- Vậy thì cô kiện thử cho tôi xem!

- Anh! Anh là người không trung thực, là người không có nhân tính, là người...

Ồi~ A. Trời ơi!!! Tôi lên máu mắt!!!! Hix~ Sao chóng mặt thế này??? Đặng Yến Yến!!! Nhanh tới đây cứu tôi đi!!!!!!

- Á!!!!.. -Một tiếng động vang lên thu hút sự chú ý của bọn tôi. Ai vậy??? Yến Yến?

- Cô đã nghe những gì rồi hả?-Kẻ thù thì vẫn là kẻ thù, để ý tốt hơn một chút!

- Ó...Nghe được cái gì? Ừa? Gia Vũ, anh cũng ở đây hả???-Nó lắc đầu như già tởi. Hần đứng bên cạnh tôi cười đều cang, ánh mắt Yến Yến lóe lên tia ngạc nhiên nhìn Vũ chăm chăm.

- Lương Gia Vũ! Anh chờ đó, nợ này nhất định tôi sẽ tính với anh!!! Còn bây giờ anh mau cút xéo cho tôi!!!

- Bye nha, honey!!!-Lương Gia Vũ còn tranh thủ nháy mắt với tôi.

- Anh cút đi!!!!!!!!!!-Tôi gào lên. Trời ơi! Đau tim quá!!!

- Haha...

Sau khi hấn rời đi, tôi cố gắng dùng hai tấm vé đến Thụy Sĩ du lịch để nhờ cậu Yến Yến lấy dây chuyền giúp tôi. Huhu...Anh được lắm nha Vũ!!! Huhu...

Buổi tối, đang ngồi xem phim “Ngọa hổ tàng long” thì điện thoại lại quấy rối lần nữa. Lại là quỷ sứ!!!!

...

Buổi sáng, tôi mặc váy màu xanh lam, váy khá là đơn giản, tóc cột cao lên, kẹp cây kẹp hình con bướm. Hình tượng, quan trọng nhất là hình tượng a!!!

Tôi đi sớm đến 10’, đến trước cửa phòng hấn, tôi định gõ cửa thì nghe tiếng nói vọng ra:

- Yến Yến! Sao hôm nay em lại rảnh rồi đến đây vậy???-Hấn giọng nhẹ nhàng

- Hihi...Chẳng qua không có chuyện gì làm nên đến đây chơi thôi mà!!! Không phiền anh chứ?

- Không! Nhưng lát nữa Diên Lãng đến, cô ta chắc chắn không thích cảnh này!

Tất nhiên là không rồi đồ đàn...

- Anh...thích Diên Lãng hả???-Nó tò mò.

- Thì sao? Em có quyền đi tìm tình yêu khác, tôi cũng vậy! Em cho rằng tôi sẽ ngu ngờ bám theo em suốt đời như thằng ngốc hả??? Cũng phải. Diên Lãng có cái gì không tốt, cô ta thông minh, cô ta xinh đẹp, cô ta giàu có!!! Hơn em là cái chắc!!! Nếu em đến đây để lấy lại sợi dây chuyền thì em đi về đi!!!-Hấn lạnh lùng phán một tràn.

Sao...sao???? Là là...

“Nếu như...tôi thật sự tiếp cận cô với mục đích không tốt...cô...có tha thứ cho tôi không???”

Hóa ra...hấn là...là...hấn không có thích tôi????

Bỗng dưng tôi cảm thấy khó chịu. Cả người run rẩy không ngừng. Hấn chúc mừng sinh nhật là giả, hấn che mưa cho tôi là giả, hấn chơi xích đu cùng tôi là giả, hấn...

Tôi quay người bước đi. Trong lòng rất nhiều cảm xúc đan xen không nói thành lời. Tại sao không ai ở bên tôi vào lúc này ?

9. Chương 9: Ba Mẹ Đã Ly Thân!

~~ Miễn cưỡng là không bao giờ hạnh phúc...

~~Ba mẹ điện thoại báo tôi đến Thụy Sĩ gấp để gặp ba mẹ. Tôi rất vui. Hahaha...Ba mẹ cuối cùng cũng đến tìm tôi để đưa tôi đi chơi Thụy Sĩ rồi.

Kể từ cái ngày phát hiện Lương Gia Vũ không thật lòng với mình, tôi lẩn hấn như chạch. Di động cứ liên tiếp nhận điện thoại của hấn làm tôi phát điên đến mức phải cho hấn vào sổ đen.

Hấn cứ bám dai như đĩa đói, hai ngày liền đến quấy rối chuông cửa nhà tôi, tôi phải chui vào trong chăn để vờ như không nghe thấy. Cũng chẳng biết từ khi nào đã cảm thấy tuyệt vọng, sợ gặp mặt hấn. Từ khi nào tôi trở nên nhu nhược, ủy mị như thế chứ??? Chẳng phải tôi là người luôn tự tin, luôn kiêu ngạo, luôn khiến cho người khác cảm thấy ghen tỵ hay sao???

Tôi tranh thủ thu xếp đồ đạc, quần áo vào vali, đặt vé máy bay qua mạng. Chờ tới ngày là có thể đi rồi. Lần đi này một là vì gặp mặt ba mẹ, hai là vì lẩn tránh Lương Gia Vũ. Dây chuyền đó cũng cho hấn luôn đi. Tôi không cần nữa đâu!!!

Tôi vui vẻ, nụ cười rạng rỡ bước vào phòng của ba mẹ. Tuy nhiên, trong phòng không phải là một không khí vui vẻ, ngược lại còn rất nặng nề. Tim tôi bất giác đập mạnh, dường như cảm nhận điều gì đó không hay. Trời đất!!! Chuyện gì vậy???

Tôi lo lắng lên tiếng:

- Ba mẹ...

- Con gái!-Ba tôi đang nhìn chăm chú cảnh sắc ngoài cửa sổ, bỗng nhiên xoay người lại nhìn mẹ tôi một cái sau đó chuyển tầm mắt sang tôi. Thở dài một tiếng, đáy mắt sâu hun hút của ba lóe lên một tia luyến tiếc.

- Ba? Có...có chuyện gì hay sao???-Tôi run rẩy hỏi. Cảm giác bất an càng lúc càng lớn. Bụng tôi bỗng dưng đau thắt lại, mồ hôi ướt đầm văng trán nhưng vẫn cố gắng điềm tĩnh trước mặt ba mẹ.

- Diên Lăng! Con cũng đã lớn...có thể hiểu chuyện rồi. Ba mẹ muốn nói với con một chuyện...

- Để tôi nói cho!-Mẹ tôi đang ngồi bên giường, lên tiếng chặn lời ba tôi. Ánh mắt dán chăm chăm vào tôi, khẽ nói:

- Ba mẹ....đã ly thân!

- Ly thân????? Khi nào chứ?????-Tôi kích động, cơn đau ở bụng càng lúc càng mãnh liệt.

- Khi con mười tuổi. Ba mẹ lấy nhau vì sự sắp đặt của hai gia đình. Diên Lăng...chúng ta thật sự không muốn con còn nhỏ đã phải rời xa ba mẹ nên ở với nhau đến khi con mười tuổi. Mẹ biết, mẹ biết con luôn luôn tự hào về gia đình, một gia đình lúc nào cũng vui vẻ, lúc nào cũng ấm áp. Mẹ...mẹ xin lỗi vì đã không cho con một gia đình hạnh phúc thật sự. Mong rằng con hiểu cho chúng ta.

- Nghĩa là...mẹ và ba luôn luôn bận rộn là...

- Phải!-Ba tôi thở dài. Tôi bắt đầu cảm nhận được bụng tôi đau đến chết đi được. Tôi đứng lên, nói nhỏ:

- Con hiểu rồi!

Sau đó, đứng lên bước đi. Bên tai chỉ còn văng vẳng lại câu nói của mẹ:

“Ba mẹ....đã ly thân!”

...

“Ba mẹ....đã ly thân!”

...

“Ba mẹ....đã ly thân!”

Tôi ghé vào một nhà hàng, gọi một món cay thật là cay. Ăn hăng say đến mức nước mắt nước mũi loang lổ trên mặt. Cũng chẳng biết là đó là khóc vì món ăn quá cay hay là vì tổn thương quá lớn?!

Tại sao? Tôi luôn khoe khoang với mọi người, tôi không chỉ xinh đẹp, không chỉ tài giỏi mà còn là người có một gia đình vừa giàu có vừa hạnh phúc. Thật sự là một cô gái hoàn hảo. Thì ra...là không phải. Tôi từ nhỏ không có bạn, bây giờ ngay cả hạnh phúc của gia đình cũng là giả tạo. Đúng là...nhân sinh vô thập toàn!

Tôi ăn đến mức thiếu điều muốn ngoạm luôn cái đĩa. Cay thế nhỉ?

Bụng của tôi không hết đau mà còn đau dữ dội hơn khi nãy. Tôi thở hắt ra, gắng gượng đứng lên.

- Yեն...Yեն Yեն?-Tôi thấy nó từ xa nên gọi theo bản năng.

- Diên Lăng? Cô cũng tới đây du lịch hả???

- Hừm! Tôi đến gặp ba mẹ tôi! Cô đó! Sau này làm không được thì đừng có mà vênh mặt nhận lời nữa!!! Báo hại Diên Lăng này bị cười nhạo một trận. Cô đúng là quỷ nữ!!!-Tôi trừng mắt lên. Con nhỏ này...vừa ngu vừa chảnh, chỉ giỏi nói chứ không giỏi làm. Báo hại tôi xúi quẩy mất toi sợi dây chuyền à!!!

- Cô đi một mình?

- Tất nhiên. Tôi cũng chẳng rảnh rang gì mà vác một cái xác nào theo nữa!!!-Tôi càng cau có hơn. Con nhỏ này không thấy sao mà hỏi nhỉ?

- Hình như...Vũ thích cô đó?!

- Thích? Lạ Chúa!!! Tôi làm điều gì ác đức lắm sao??? Con bà nó, thằng cha cà chớn ấy có gì mà ham hố mà lũ điên kia bu như kiến không biết! Lúc nào cũng ra vẻ văn minh, lịch sự! Giả nhân giả nghĩa!!! Hừ.

Lời nói của nó ban đầu làm tôi vô cùng bất ngờ nhưng nhớ tới sự việc xảy ra lần trước, tôi bỗng cảm thấy bản thân thật là khờ khạo. Người hấn ta thích chính là Đặng Yến Yến! Mãi mãi là Yến Yến!!!

- Chắc...Cô...không cảm thấy lạnh hả???-Nó hỏi. Giờ tôi mới phát hiện bản thân mình không hề có áo khoác.

- Lạnh thế hả?-Một chiếc áo choàng khoác ngay lên người tôi. Đối tượng chính là...Vũ????

- Yaaaaaa!!!! Anh! Anh làm gì ở đây????-Tôi kinh ngạc hét lên. Trong sự kinh ngạc còn có chút hờn giận và vui mừng. Một số người đi ngang tò mò nhìn về phía chúng tôi.

- Tôi? Đi chơi đấy. Được không?-Hắn hất mặt nói. Thấy phát ghét!!!

- KHÔNG!!!!

- Cô là má tôi hay vợ tôi mà cần?

- Tôi là bà cố ngoại của anh đấy!!!!-Tôi trừng mắt. Cãi đi, cãi lại tôi không chứ!!!

- Hả? Thế...thế sao cô còn ở đây? Bà cố ngoại tôi đã viếng Diêm Vương lâu rồi!!!-Hắn ngây ngô vò đầu, ra vẻ vô tội. Yaaaaaa!!!!

- Anh...Tôi không thêm nói chuyện với anh nữa!!!!!! Ngu si!!!!!!-Tôi la hét. Đặng Yến Yến và Nghe Hạo Tử không biết từ khi nào đã khoác tay nhau rồi đi mất dạng.

Tôi mới đi được có 3 bước thì thấy đầu óc choáng váng, bụng thắt lên, tiếp đó nôn sạch thức ăn khi nãy.

“Sinh nhật 11 tuổi...

- Ủa??? Diên Lăng. Ba mẹ cô đâu rồi?-Đặng Yến Yến thắc mắc.

- Hơ hơ...Ba mẹ tôi đang đi mua quà sinh nhật cho tôi đấy!!!-Tôi giả giọng chanh chua.

- Thế sao? Có sướng ghê nhỉ???

- Tất nhiên. Chưa hết đâu, ba mẹ còn đặt bộ truyện tranh mới nhất bên Nhật Bản tặng tôi nữa đó! Rồi hai người sẽ cùng về đây ăn sinh nhật với tôi, cùng xem phim hoạt hình rồi mẹ sẽ kể chuyện cho tôi nghe!!! Hahaha...

10h tối...

- Sao giờ này ba mẹ cô còn chưa về? Hay họ quên rồi???

- Ai quên đâu chứ??? Họ là phân vân không biết nên chọn quà gì cho tôi thôi!!!

- Ờ...

10h45'...

- Thôi! Tôi về nha! Cô cũng về nhà ngủ đi, ba mẹ cô sẽ không tới đâu!!!-Đặng Yến Yến đặt quà sinh nhật lên bàn sau đó quay người bước ra cửa. Tôi đứng sau bất bình hét lên:

- Ba mẹ tôi chắc chắn sẽ tới!!! Chắc chắn sẽ tới!!!!!! Tôi nhất định đem quà đến cho cô sáng mắt ra!!!!!!

12h...

- Cháu gái ơi!!! Cửa hàng chú sắp đóng cửa rồi! Hôm sau cháu lại đến nhé?!-Ông chú đầu hói nhẹ nhàng lên tiếng. Tôi cảm thấy vừa giận vừa buồn, nhanh chóng chạy ra khỏi cửa hàng.

Thật ra, vào thời điểm ấy ba mẹ tôi đã đi công tác ở Nhật Bản rồi, hoàn toàn không có cơ hội cùng ăn sinh nhật với tôi, cùng xem phim hoạt hình với tôi rồi nghe mẹ kể chuyện cho tôi nghe...Hoàn toàn không có cơ hội...”

- A!!!-Tôi hét lên, choàng tỉnh. Hơ! Nằm mơ, chỉ là mơ!!! Phù...

- Diên Lăng! Cô cuối cùng cũng tỉnh rồi. Trời! Làm tôi hết hồn. Đây! Sao cô bị đau dạ dày mà còn ăn đồ cay hả??? Hết muốn sống rồi ư???-Hắn quở trách. Tôi hết hoảng:

- Cái gì??? Đau dạ dày à???

- Đúng vậy! Cô ngốc!

Hắn xoa xoa đầu tôi như dỗ ngọt một đứa trẻ. Tôi bất giác nhớ tới giấc mơ khi nãy nên khóc òa lên.

- Ô~ Đừng...đừng khóc!!!

- Huhu...Ba mẹ tôi đã ly thân rồi. Huhu...Họ không thương tôi nữa, không cần tôi nữa! Huhu...-Tôi càng khóc lớn. Ước chừng áo sơ mi của hắn cũng đã đầy nước mắt nước mũi của tôi.

- Nhưng tôi cần cô...

- ...

10. Chương 10: Đối Tâm

~~ Dù tài hoa cách mấy, ta vĩnh viễn không thể lừa được bản thân...

~~Khi nghe tới bệnh tình của mình, tôi gật gù ra vẻ hiểu chuyện. Hèn gì thấy khó chịu đến thế. ORZ...Nếu không có Vũ ở đó chắc bây giờ tôi đã đi đâu thai kiếp khác rồi.

- Cần??? Cần cái đầu nhà anh!!!!-Tôi chế nhạo. Hắn coi tôi là cái gì? Búp bê hả? Muốn làm gì thì làm sao? Xin đi. Tôi không có ngu đâu nha!!!

- Tôi là thật tình. Còn cô, vì sao tránh mặt tôi???

- Tránh mặt? Tôi việc gì phải tránh mặt anh cơ chứ??? Hơ...Buồn cười!!!-Tôi quay mặt đi không dám nhìn hắn. Không hiểu...vì sao trước mặt hắn tôi lại không thể phớt lờ được.

- Cô nhìn tôi nè!-Hắn quay mặt tôi lại, ép tôi nhìn thẳng vào mắt hắn.

- Tại sao tránh mặt??? Hử?

- Vì...vì...A! Vì mỗi lần gặp mặt anh là tôi đều rất là xui xẻo nên tôi không nên...-Tôi nói năng loạn xạ ngẫu, còn hắn, không để tôi dứt câu liền hôn tôi.

- Ừm...-Tôi muốn nói nhưng cứ như bị câm, hoàn toàn không nói được lời nào.

- Cô nói dối!-Hắn lạnh lùng như phán án tử hình.

- Gì chứ? Sao mà anh biết tôi nói dối?

- Dễ mà! Mỗi lần cô nói dối là trán liền đỏ đầy mồ hôi.

- A

~~ Nói thật đi. Tôi mà làm lớn chuyện là phiền toái lắm đó!!!

- Uhm...Thì...Thì tại anh đó!!! Anh xem tôi là cái gì? Là búp bê của anh mua chắt?! Anh đem tôi ra làm bìa đỡ đạn cho chuyện tình rắc rối giữa anh và Yến Yến ư??? Tôi thềm vào!!!!-Tôi la hét ồm ồm. Hoàn toàn không có điểm nào giống người bệnh hết!

- Cô...là giận chuyện đó? Hay là...cô đang...ghen?

- Ghen này, ghen này, ghen cái đầu heo nhà anh a~ Đã tự kỷ lại còn mơ mộng hão huyền.-Tôi vừa nói vừa đánh lên vai hắn.

- Thật ra...tôi...với Yến Yến...đã hết yêu rồi mà!!!

- Liên quan dính líu gì đến tôi chứ???

Thật ra...khi nghe điều này tôi bỗng dưng có chút vui vẻ. Chẳng lẽ thời gian qua thật sự là tôi ghen bóng ghen gió ư?

- Diên Diên Lãng...Nếu cô không tin...tôi sẽ làm cho cô tin tưởng...

- Ê...

Và, chứng minh của hắn là...đem lễ vật đến hỏi tôi làm vợ. Tôi thật sự điều đúng một phen. Cái...cái này...Tôi chỉ mới 27 mà...Huhu...

Thế nhưng mình tôi phản đối thì có tác dụng gì cơ chứ. Ba mẹ, đồng nghiệp đều ủng hộ hết mình, thiếu điều muốn giơ chân lên để tán thành mà thôi. Vậy là không công bằng!!!!!!

11. Chương 11: Rắc Rối Nơi Lễ Đường

~~ Vì sao cứ phải hoài niệm về những điều đã qua?!

~~Bước ra lễ đường, dưới ánh mắt uy hiếp của hắn, tôi đành duyên dáng mỉm cười. Tôi không thích hắn, không yêu hắn nhưng tại sao phải cưới hắn??? Yaaaa!!!! Hồi đó cười Yến Yến bị ép gả, bây giờ...có phải đây là quả báo không????

Tôi thấy ánh mắt hắn lấp lánh lấp lánh hướng về phía tôi, nhưng dường như trong đáy mắt ấy không phải là hình ảnh của tôi mà là của Đặng Yến Yến. Nước mắt tôi đọng lại ở khóe mắt càng lúc càng đầy, tôi cứ trừng lớn mắt không dám chớp chỉ sợ nước mắt liền được dịp tức tưởi trào ra.

Vì sao ngay tại đám cưới của hắn mà hắn vẫn có thể nghĩ tới bạn gái cũ kia chứ???

Khung cảnh trước mắt dần dần mờ đi, tiếng vỗ tay, reo hò dần xa, dường như lễ đường trắng lệt, xa hoa này chỉ còn mỗi tôi và Lương Gia Vũ. Tôi nhấc váy cưới chậm chậm tiến về phía trước, không biết thăm đồ này là dẫn tôi đến thiên đường hạnh phúc hay là địa ngục đau khổ nữa đây?! Miễn cưỡng là không bao giờ hạnh phúc, tôi không muốn giống như ba mẹ của tôi, một lần nữa làm cho con cái của mình phải chịu đựng sự thiếu thốn tình cảm ấy được. Không thể!!!

- Uả??? Sao vậy? Sao cô dâu không đi tới??? Hay là đổi ý nhĩ???

- Suyt! Cái đồ miệng quạ. Câm đi cho thiên hạ nhờ!

- Í! Hình như cô dâu muốn nói gì đó...

- Chắc là lần đầu gả chồng nên run rẩy thế thôi!

- Ôi~ Lũ trẻ bây giờ thật là...khó hiểu quá!!!

...

Những lời bàn tán càng ngày càng mãnh liệt. Tôi...có nên tiếp tục hôn lễ này không???

- Xin lỗi mọi người, Diên Lãng đêm qua là trang điểm nên bây giờ có vẻ hơi lúng túng. Mọi người cứ tiếp tục tận hưởng bữa tiệc. Chúng tôi xin phép!-Lương Gia Vũ lên tiếng giải vây rồi đỡ tôi vào phòng. Tôi...làm sao thế này???

- Diên Lãng! Có phải cảm thấy hơi mệt hay không?-Hắn lo lắng. Nhưng tôi lại cảm thấy trong lòng hắn chỉ tồn tại mỗi Đặng Yến Yến. Vậy rốt cuộc tôi là cái gì???

- Diên Lãng?-Hắn gọi thêm lần nữa.

- Chúng ta...đừng cưới nữa!-Tôi nói. Mắt không còn dám chiếu thẳng vào hắn.

- Cái gì???? Em là đang đùa hả?????

- Không phải! Tôi thấy...

- Không có thấy gì hết!!!!!!-Hắn đột ngột gào lên làm tôi giật bắn mình. Phản ứng như vậy là sao???
- Mau! Mau giải thích rõ ràng. Nếu không thì đừng trách!!!!!!-Hắn siết chặt cổ tay tôi. Tôi cũng bắt đầu tức giận:
- Gì chứ? Tôi là không muốn cho con cái của mình phải thê thảm giống tôi. Có một gia đình những tưởng là hoàn hảo nhưng thực chất chỉ là một lớp vỏ. Miễn cưỡng là không bao giờ hạnh phúc. Tôi đến đây là do bị ép đến, bị ép gả. Ba mẹ tôi là một ví dụ rất rõ rồi, anh là không thấy sao??? Họ không cần tôi, không thương tôi, không có tôi họ sẽ không bao giờ bị vướng bận Chỉ tại tôi xuất hiện mà họ phải miễn cưỡng diễn vai vợ chồng hạnh phúc...-Tôi càng nói càng cảm nhận được nước mắt đang loang lổ trên gương mặt mình. Vì sao tôi không có được gia đình ấm áp như Yến Yến chứ???
- Em có cảm thấy bản thân mình rất là ngây thơ hay không???
- Hở?
- Bây giờ em đã 27 tuổi rồi. Vì sao vẫn còn trẻ con thế chứ? Họ là họ, em là em. Cưới anh là một quyết định đúng nhất của em đó!!!
- Khỉ gió!!! Cưới anh là điều mà tôi ân hận nhất thì có!!!
- Bức xúc sao?
- Quá bức xúc luôn a!!!
- Diên Diên Lãng! Nếu họ không thương em, không cần có em thì họ đã không phải giả vờ hạnh phúc trước mặt em rồi. Em có hiểu hay không? Em chỉ biết trách họ tại sao không cho em một gia đình hạnh phúc thật sự, trách họ làm cho em thiếu thốn tình cảm gia đình...vậy tại sao em không nghĩ rằng bao năm qua họ đã cố gắng cho em những kỷ niệm đẹp nhất, những ấm áp khó quên nhất?...
- ...
- O_o)))
- ((o_O
- Là tôi nghe nhầm hay là hắn có bệnh vậy? Nói chuyện...Sao không đi làm tiến sĩ tâm lý hôn nhân gia đình luôn đi!!!!
- Khoan há mồm cảm kích anh như thế...-Hắn hào sảng khoác tay nói.- Hề hề...Vấn đề là...bây giờ mọi người ai ai cũng nghĩ em thật sự mang thai con của anh...
- Còn không phải do anh hại?!!!!!!-Tôi la hét. Đã sớm đem cái dáng vẻ ủ rũ khi này quãng xa mấy chục mét luôn rồi!
- Này! Anh nói là chuyện của anh, ai mượn bọn họ tin cơ chứ???-Anh bày ra vẻ mặt vô tội. Trời đất!!! Hạng người này sao lại da dày cả tác thế???
- Anh...anh...TRỜI OI!!!!!! Tôi lên máu mà chết mất!!!!!!
- Khà khà...Chuyện gì chứ chuyện này em đừng lo ha. Em sống dai như gián vậy đó, không đời nào từ bỏ cõi đời sớm thế đâu a.
- Anh!!!!!! Lương Gia Vũ!!!!!!!!!!!!!! Tôi nhất định chém chết anh!!!!!!!!!!!!!!

12. Chương 12: Bí Hải Chuyện Hôn Nhân

- ~~ Giờ thì tôi đã hiểu vì sao mọi người đều gọi hôn nhân là một nắm mồ rồi a...
- ~~Làm vợ là sao? Là phải hầu hạ, phụ giúp cho chồng. Miễn bàn đi!
- Làm mẹ là sao? Là phải biết thương yêu, dạy dỗ con cái. Miễn bàn luôn!
- Làm dâu là sao? Là phải hiếu kính với cha mẹ chồng, phải biết kính trên nhường dưới. Miễn bàn!

ORZ...Có phải người xưa ăn không ngồi rồi không có chuyện gì làm nên mới đặt ra mấy điều luật hôn nhân nhà ruồi này không? Chán chết mất!!!

- Diên Lăng!!!!

- Chuyện gì?????

Hứ! Là hấn đến hỏi cưới tôi mà? Tôi có phải đích thân đến van cầu hấn cưới tôi đâu mà bây giờ hấn lại xử sự với tôi hết như người ở thế này? Tức quá!!!

- Diên Lăng! Mau đi giặt đồ đi nha. Nè, đừng có dỗi mà!!!

- Hề hề...giặt, giặt mà!!!

Tôi tuy nhăn răng ra cười cười nhưng trong lòng thâm tính kế. A há! Tôi có cách rồi nha!!!

Xoẹt...xoẹt...xoẹt...Là tiếng gì có biết không??? Chính là tỷ tỷ đây đang luyện môn võ mới là “kình công xé đồ”. Vật liệu rất là đơn giản, đó là cây kéo thật là bén, thật là sắc, tước một cái là đứt tan nát bộ đồ. Vậy là...mấy bộ vest đắt tiền của hấn liền được tôi thanh lý trong vòng chưa tới 1h đồng hồ.

- Vũ! Em đã giặt xong rồi!!!-Tôi nén cười, cố gắng hét lên. Há há...Kỳ này còn không cho hấn thổ huyết mà chết sao???

- TRỜI ƠI!!!!!!!!!!!!!!-Dưới lầu vang lên tiếng hét đánh thép của Vũ. Tôi trong phòng tắm ôm bụng cười ha hả. Thiều điều muốn đứt ruột chết luôn.

- Hahaha...

Bình...Cửa phòng tắm mở toang ra. Tôi ngưng cười, bắt gặp ánh mắt hung hăng của hấn, toàn thân tôi như bị đóng băng. Trời~ơi...

- Hề hề...Không sao chứ???

- Tiền!

- Gì cơ???-Tôi khó hiểu.

- Mỗi bộ là hai triệu, hai mươi bộ là 40000000 a...

- Cái gì????? Anh tính giết người chắc????

- Không có tiền thì đền cái khác...

- Đền gì cơ???? Mà nè, tôi là tôi không có đồng ý mấy cái chuyện làm người ở rồi nha!!!-Tôi hách dịch. Hấn cười đều:

- Tất nhiên là không! Đền sắc cũng tốt mà!!!!

- A!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!Cút đi!!!!!!!!!!!!!!

=____=|||

....

13. Chương 13: Cần Tình Không Cần Tiền

Sặc...Tôi choáng váng khi nghe đáp án từ miệng hấn. Đền sắc là sao???

- Anh...Khùng hả???-Tôi giở mặt quỷ.

- Khà khà...Lại có vợ nói chồng thế a???

- Yaaaa...Anh cút đi!!!!!! Anh thật sự bị tâm thần rồi a!!!!-Tôi run rẩy. Cố gắng tiến ra cửa chuồn lẹ. Ai ngờ âm mưu sớm bị phát giác, hấn nhanh chóng lôi tôi lại. A...Cứu...

- Anh còn không buông là tôi cắn anh chết đó!!!-Tôi uy hiếp.

- Chẳng phải lúc trước em nói da anh rất dày sao? Vậy thì em có cần anh cũng không ngại.

- Anh...anh...anh...

- Choa!!! Da em thật là mịn nha!!!!...-Hắn ngả ngón trên chọc. Tôi cau mày, có chân đạp phất hắn nào ngờ hắn nhanh chóng né được còn chân tôi thì mất đà đạp thẳng vào cái ghế. Trời ơi

~ ORZ...Thật là không may. Đêm tân hôn anh lại say không biết trăng sao. Chắc là em giận lắm nhỉ??? Hử?-Hắn đưa tay vuốt trán tôi. Bây giờ tôi thật hận vì sao không để móng tay dài như là Bạch Cốt Tinh để cào cho hắn một cái bõ ghét. Hử!!!

- Anh...Anh...A! Đừng...-Bàn tay hắn lần vào trong áo tôi, mạnh mẽ di chuyển làm cơ thể tôi nóng bừng.

- Hử? Muốn nói gì???-Giọng hắn khàn khàn. Dây thần kinh mẫn cảm của tôi rung lên từng hồi. Tôi không kiềm được rên nho nhỏ. Cái này là gì đây???Bất đắc dĩ, tôi sợ khuất phục trước uy nghiêm và dục cảm của hắn nên la lên:

- Thôi mệt quá!!!! Tôi đền tiền là xong chứ gì!!!!!!!!!!!!

- Ok! Dù sao...thời gian còn dài mà. Hahaha...-Hắn cười vang. Tôi cau có chỉnh lại quần áo cho nghiêm túc rồi chạy nhanh ra ngoài. Đồ khùng! Đồ biến thái!!!

...

Bước ra ngoài không lâu, tôi liền nhận được điện thoại của đồng nghiệp tên là Thanh Vi. Dù chỉ là người mẫu mới nổi nhưng tính cách cô ta chỉ có hai từ để diễn tả là: “Khó ưa”.

- Alô?-Tôi lịch sự.

[Diên Lãng! Ngày mai cô đến công ty nha. Sếp chọn cô làm người mẫu chính cho đợt thời trang sắp tới a!!!]

- Ủm...

[Mà nè! Cô cũng đừng có tưởng là mình ngon. Cô cũng 26 tuổi rồi, còn tôi mới 20 thôi. Để xem cô đẹp được bao lâu. Hử!!!]

Đúng là con nhỏ chẳng chọc. Í nó là tôi già sao??? Con bà nó. 20 thì ngon chắc? Chưa bị mèo nào cắn mỉu nào à nha!!!

Tôi nghĩ đợt này phải đi thương lượng với Gia Vũ cái đã. Dù sao cũng giống như là ăn nhờ ở đậu í, tiền cũng chưa có trả. Tôi mà tự dưng bỏ đi trình diễn vậy có phải làm hắn khùng lên không ta???

- Diên Lãng?! Em đang suy nghĩ cái gì???

- A

~Một tiếng nói từ trên đỉnh đầu tôi vọng xuống. Hả?

Tôi ngẩng đầu lên, chạm vào mắt là hình ảnh gương mặt của ai kia đang tươi cười. Nửa người hắn nhô ra ban công.

- Hừ! Anh ở đây cũng tốt. Tôi...tôi sắp tới đi trình diễn thời trang và chụp ảnh để đại diện, khoảng hai, ba tuần gì đó tôi sẽ về...

- Không được đi!-Hắn cau mày, phán.

- Tại sao??? Đây là công việc của tôi mà!!!!

- Cô là vợ tôi. Nhà tôi không phải thiếu tiền đến nỗi cho vợ phải tới ngày nhăn răng ra cười để chụp mấy tấm hình vô nghĩa đó.

- Anh!!!

- Chưa hết, lại còn làng giải trí xưa nay là phức tạp bậc nhất. Cho dù em có là Gia Cát Lượng thì một đấu với một trăm vẫn là “trứng chọi đá” mà thôi. Hử!!!

- Anh có phải bị tửng luôn rồi không??? Công việc nào chẳng vậy. Huống hồ tôi cũng đã 26, khoảng hai ba năm nữa thì có thể bỏ nghề rồi. Anh cũng phải cho tôi dần tui chút ít chứ!!!!

- Em?!

- Hừ! Mẹ. Tóm lại là tôi-phải-đi!!!!

Nói xong tôi ngoe nguẩy đi vào trong, để hần đứng đó trợn trừng mắt.

Cả buổi trời, hần từ lúc ăn cơm cho tới lúc tôi ngồi xem phim đều không tha, cứ cằn nhằn mãi không ngừng. Trời ạ!

Tôi cuối cùng không nhịn được, hét lên:

- Anh câm đi!!!!!! Để yên cho tôi nghỉ ngơi. Hứ!!!!

...

Buổi sáng. Tôi mặc quần jean trắng, áo pull màu hồng có in hình Mashimoro. Tóc kẹp loạn, thỉnh thoảng lại bị tôi không chút thương tình vuốt mãi.

- Chào sếp!

Tôi cung kính chào trước ông sếp có đôi mắt sắc như dao lam. Thực ra trong lòng có chút run rẩy.

- Diên Lăng! Tôi đã nhờ Thanh Vi thông báo cho cô rồi. Cô có đồng ý không?

“...làng giải trí xưa nay là phức tạp bậc nhất. Cho dù em có là Gia Cát Lượng thì một đấu với một trăm vẫn là “trứng chọi đá” mà thôi.”

Câu nói đột nhiên vang lên vắng vắng. Tôi có chút do dự, thì ông ta lên tiếng:

- Nếu cô thấy không muốn thì thôi. Dù sao...cô cũng 26 rồi, nếu bây giờ không tranh thủ gây dựng chút tiếng tăm, chỉ sợ đến ba, bốn năm nữa cô có muốn cũng không còn cách nào.

- Tôi đồng ý!-Tôi quả quyết.

- Tốt!

Nhưng có lẽ tôi đã thật sự sai lầm, bởi vì, như Vũ nói, làng giải trí vốn là một thế giới phức tạp hết sức. Thế mà điều này tới khi mà tôi ném trải mới thật sự thấm thía câu nói đó của hần.

14. Chương 14: Mật Ngọt Chết Ruồi

~~Luôn có một thiên thần bên cạnh bảo hộ ta...

~~Tôi lê tấm thân mỏi nhừ ra khỏi cái xe cà khở của công ty. Con bà nó! Rốt cuộc ông sếp này kiệt tới mức nào chứ?!

- Hứ!-Đỗ Thanh Vi đi ngang mặt tôi, kiêu kỳ hất tóc, dáng vẻ thách thức đến phát ghét. Kiếp trước tôi đào mồ nhà cô ta à?!

...

Buổi trình diễn sắp bắt đầu, bọn tôi tranh thủ tập thử. Lúc tô son tôi mới biết, cây son hiệu Chanel đắt tiền đã bị thay bằng một cây son không chỉ là hàng nhái mà còn là đồ quá hạn nữa chứ!!! Yaaaaa... Là ai dám bày trò này???

Mắt tôi sắc bén lia một vòng sang đám người bên kia. Mắt dừng lại ở đôi môi nhếch lên của...Đỗ Thanh Vi. Hừ! Sao ngay từ đầu tôi lại thiếu đề phòng thế nhỉ???

- Bà chị! Còn đứng trơ ra đấy? Mau mau trang điểm đi!!!!-Thanh Vi “tốt bụng” nhắc nhở.

- Cảm ơn! Cô thật là TỐT BỤNG ghê nha!-Tôi thiếu điều muốn siết cổ chết con nhỏ ấy.

- Hihi...-Cô ta yếu điệu che miệng cười nhưng ánh mắt lại không cười tí nào hết. Bày trò!

...

Giờ nghỉ ngơi, tôi xoa xoa cái bàn chân mỏi nhừ. Đang định đứng lên đi rửa mặt cho tỉnh táo thì...

- Á!!!!

Tôi không may vấp phải đồng vỏ trái cây của “ai kia” và rồi té oạch xuống đất. Chết tiệt! Con nhỏ này...

- Chị Lãng! Chị tính làm hề à???-Đỗ Thanh Vi lên tiếng châm chọc.

- Hừm! Thật là...ai mà không có đạo đức và hiểu biết lại vứt rác bừa bãi thế này?! Chưa tốt nghiệp tiểu học chắc? Đúng là thứ người hiểu biết nông cạn mà!!!!-Tôi mượn dịp hết lại. Mắt cười gian xảo. Có điều tôi không ngờ, con nhỏ Thanh Vi ấy mặc quả là dày.

- Hihi...Người vứt rác thì là hiểu biết nông cạn nhưng người té vì rác còn ngu xuẩn hơn. Nhỉ???

- Hừm!!!

*****Sunflower

Buổi tối. Tôi đang ngồi xem phim thì điện thoại của tôi rung lên từng hồi.

- Gia Vũ???

[Em vẫn ổn chứ??]

- Nếu không ổn thì tôi sẽ không nghe điện thoại rồi!!!-Tôi châm biếm. Hứ!!!

[Có ai giở trò quậy phá hay không??]

- Không!!! Không có!!!

Tôi có một nhược điểm rất nặng là...mỗi khi nói dối, tôi sẽ lặp lại câu nói của mình nhiều lần như để khẳng định sự thật vậy. Người nào tinh ý một chút thì rất dễ nhận ra.

[Anh hỏi lần cuối, là có...hay không??]

- Không có! Không có!!!

Đầu dây bên kia cúp máy mà không thèm chào. Thứ gì vậy trời???? Hứ!

Cộc...cộc...

Một nhân viên phục vụ đem bánh vào cho tôi. Tôi mỉm cười ngồi xuống thưởng thức, mới ăn được có 3 miếng thì đột nhiên lưỡi tôi cửa phải vật gì đó ben ben. Tôi hoảng sợ nhả ra mới phát hiện trong bánh có mấy mảnh thủy tinh vỡ li ti. Hừ! Đỗ-Thanh-Vi!!!!!!

Buổi ra mắt cuối cùng cũng đã bắt đầu. Tôi luống cuống mang giày vào, nào ngờ...

- Á!!!-Tôi hét lên một tiếng. Mẹ kiếp! Ai chơi ác bỏ dao lam vào giày tôi thế này???

- Hả??? Có chuyện gì vậy chị Diên Lãng???-Thiết kế trang phục chạy ào đến bên tôi hỏi han.

- Không có gì.

Đã sắp tới giờ biểu diễn. Hừ! Muốn tranh với tôi hả Thanh Vi. Hết cửa rồi nhé!!!

...

Giữa những tràng pháo tay liên hồi, tiếng máy ảnh vang lên tách tách, chân tôi dù đau buốt cũng cố gắng bước đi uyển chuyển. Má ơi!!! Chắc lát nữa mắt máu chết quá!!!

- Diên Lãng...

Lúc tôi quay người đi vào phòng thay đồ, trong phòng vang lên một tiếng của người rất-rất quen thuộc. Hả??? Lương Gia Vũ?!!!

- Anh...Anh làm gì ở đây??? Đây là phòng thay đồ mà!!!
- Hắn không nói gì, lẳng lặng cúi người tháo giày tôi ra. Anh...
- Á!!! Đau!!!-Tay hắn lỡ chạm vào vết thương trên chân tôi. Tôi vẫn không hiểu...hắn xuất hiện ở đây là gì???
- Đáng đời!!! Dạn trước mà không chịu nghe.
- Anh!!!! Đồ ác độc!!!!
- ...

15. Chương 15: Tình Cảm Mặn Màng

- ~~Người càng mạnh mẽ thì trái tim lại càng mềm yếu...
- ~~Tôi lẳng lẽ nuốt nước miếng cái ực nhìn khuôn mặt âm trầm của hắn. Đáng sợ! Đáng sợ!!! Quá đáng sợ!!!
- Thật ra thì...
- Có phải là người tên Đỗ Thanh Vi làm vậy không???
- Ồ...
- Phải-hay-không???
- Phải!!-Tôi hoang mang trả lời thật tình. Haiz...Đồ khốn này!!!
- Hay lắm!!! Chẳng phải cô thông minh lắm hả??? Tại sao lại bị người khác hành ra cái dạng quỷ sứ này?!!!
- Hứ!!! Chẳng qua tôi đã nghĩ sẵn một tá kế hoạch âm mưu để “chơi” lại con nhỏ ấy rồi. Hahaha...Chỉ tiếc là kế hoạch chưa kịp thực hiện thì gặp ai đó phá đám!!!
- Hay nhỉ??? Kế hoạch “chơi” người??? Ngu si!!!!
- Anh!!!!
- Cô nương à! Sau này có muốn “chơi” người thì nhớ đem cái đầu theo đi!!! Haizz...Tôi thật bất hạnh khi cười phải cô!!!
- Buổi tối. Khi tôi đang im lặng ngồi xem ti vi thì hắn cười gian đưa tôi ly nước, nói:
- Nè! Uống đi!!!
- Tôi có chút lưỡng lự. Ly này sẽ không có độc chứ??? Nghi-ngờ-quá!!!
- Cảm ơn!
- Tôi gật đầu nhận lấy, nhất thời không nhận thấy ánh mắt hắn cực kỳ gian xảo!!!
- ...
- Ừm....Sao đột nhiên chóng mặt thế này???-Tôi uống xong, được một lát lại thấy hoa mắt. Cái gì đây???
- Đây là ly nước...có xuân dược!-Hắn giải thích. Tôi dù sắp ngất xỉu cũng gắng gượng gào lên:
- Khốn kiếp!!! Đồ hạ lưu! Hạ lưu chết tiệt!!!!...Anh tại sao lại bỏ thuốc??? Anh bắt tôi đi buôn người chắc?! Yaaaaa!!!! Đợi tôi tỉnh lại nhất định chém chết anh!!!!!!!!!!!!
- ẦM...Xong thì bất tỉnh nhân sự.
- Tôi cả người nóng rực, cảm giác giống như có một ngọn lửa vô hình bao lấy tôi vậy. Còn không phải tại hắn ta hại người?!
- Cởi đồ ra sẽ hết nóng...

Có lẽ do bản tính lì lợm đã lâu quen thói nên thuốc ngấm cũng lâu hơn người ta. Tôi còn cố gắng trợn trừng mắt, nói:

- Chết tiết!!! Mau-cút!!! Tôi không cần, không cần a!!! Á!!!!!!

- Hơ...hơ...Có vẻ như có người hơi bị cổ chấp nhỉ?!

Xoẹt.

Tiếng xé vải vang lên thánh thót. Chiếc váy ngủ ba mẹ tôi mới mua tháng trước nay đã “oanh liệt hy sinh” nằm dưới đất!!! Con mẹ nó, thằng diên này bị khủng rồi!!!

- Cút-ngay!!!

- Im lặng nào!!!

Môi tôi bị hần chiếm lấy. Nụ hôn nóng rực như ngọn lửa dần dần lan khắp không gian. Ừm...

- Huhu...Đừng mà! Đừng mà!!!-Tôi sợ đến tái mặt.

- Em ngủ đi. Ngủ đi!!!

- Tránh ra!!! Tránh ra đi mà!!!

Tôi cố gắng giữ lại chút lí trí còn sót lại để chống đối, nhưng càng lúc ý chí càng bị rút đi, dường như tôi sắp lâm vào tê dại.

- Đừng chống đối nữa. Thả lỏng nào...Phải! Đúng vậy!!! Tốt lắm...

Trong phòng bắt đầu vắng vắng những tiếng rên rỉ nghe nổi da gà!!!

Một luồng ánh sáng chói mắt rơi vào phòng, tôi trở mình ôm chần dụi mắt. Tối qua hình như mình nằm mơ?!

- Hello!!!

- Á!!!!!!!!!!!!!!!

Thì ra...thì ra...thì ra hồi hôm qua không phải là nằm mơ. Vậy tức là...hôm qua...

- Anh làm sao ở đây???-Tôi mắt long sòng sọc, thở thiếu điều muốn lăn ra chết ngất. Tên này là đồ hạ lưu!!! Huhu...

- Em thật sự là không nhớ hay là gạt người gạt mình đây??? Hả???

- Á!!! Anh...Tôi nhớ ra rồi! Anh là...anh là hạ thuốc vào ly nước của tôi a!!! Tại sao anh làm vậy chứ hả??? Anh có phải bị té đập đầu rồi hay không???-Tôi rất tức giận. Hắn đối với người phụ nào cũng có thể lộ ra gương mặt và cử chỉ này ư???

- Diên Diên Lãng!!! Anh...anh thật sự xin lỗi vì lúc trước lợi dụng em để công kích Yến Yến, nhưng, nhưng sau đó anh mới nhận ra rằng, anh...anh yêu em mất rồi!!!

Tôi hóa đá. Miệng không tài nào ngậm lại được. Cái này...cái này trông thế nào cũng không giống mấy chi tiết “lừa tênh” trong mấy tiểu thuyết ba xu nha!!! Đấy, cứ nhìn ánh mắt lấp lánh chân thành của hắn là tâm tư tôi muốn đổ cái rụp liền!!!

Bề ngoài tôi có vẻ rất hung hăng, dữ tợn. Động một chút là mắng người, động một chút là trừng mắt dọa nạt. Nhưng thực chất tôi rất là nhạy cảm, có thể vì một chút chi tiết trong tiểu thuyết mà khóc sụt sùi. Người nào có bề ngoài càng mạnh mẽ thì trái tim lại càng mềm yếu. Sở dĩ họ bề ngoài mạnh mẽ là để bảo vệ trái tim mềm yếu khỏi những thương tổn.

- C-ú-t-n-g-a-y!!!!-Tôi tức giận giơ chân đạp hắn xuống giường. Nhưng chân vừa nâng lên 15* liền cảm thấy đau đến ứa nước mắt. Đồ khốn này!!!

- Sao??? Đau hả???

- Ừ

~Tôi cong môi nhìn tựa như đang nhõng nhẽo. Lúc này mới phát hiện trên người có mấy vết tích rất đáng ghét. Bầm tím có, ngay cả dấu hôn ghê tởm cũng có!!!

- Trả lời. Đừng có mà đánh trống lảng. Tại sao anh lại hạ thuốc chứ??? Tôi có thù oán gì với dòng họ nhà anh chắc?!!!

- Đừng như vậy...Vợ yêu à!!! Chỉ tại anh yêu em, mà lại sợ em không đồng ý, cho nên...hề hề...Tình huống bắt buộc thôi mà!!! Nha?!

- Hứ!!!... A~Đau quá!!!-Tôi khe khẽ rên. Cố tình giấu đi biểu cảm ngượng ngùng vậy mà kết quả vẫn bị hấn phát hiện. Hừm!!!

- Anh xin lỗi, tại vì...-Hấn ra đang gỡ đầu ngượng ngùng thì tôi lườm một cái, nói:

- Đưa tay ra đây! Nhanh!

Hấn có vẻ không hiểu nhưng vẫn từ từ đưa tay ra. Sau khi xác định chuẩn tầm ngắm thì...Ngoạm!!!! Tôi cắn hấn một cái muốn thấu xương.

- Á!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Trong phòng âm vang lên tiếng kêu thảm thiết của ai đó!!!! Đáng đời nhé!!!!

16. Chương 16: So Close

~~Thứ quý nhất là hạnh phúc có thể nắm bắt ở hiện tại...

~~Có phải...có phải...người phụ nữ khi trao đi tấm thân thì cũng “khuyến mãi” luôn cả trái tim hay không vậy???

Haizzz...Tôi tay cầm ly trà sữa đựng đưa qua lại vừa không ngừng mãi miết suy nghĩ. Nặng đầu lên thêm cửa sổ, tôi không màng thế sự tựa đầu vào khung cửa ngắm cảnh.

- Diên Lăng!!! Ăn sáng đi. Đừng uống trà sữa thế nữa, không tốt cho sức khỏe đâu!!!-Lương Gia Vũ đặt bàn tay to ấm áp lên vai tôi. Tôi biết nhưng ngớ lơ, không thêm để ý tới luôn!

- Anh lại làm gì sai ư??? Em giận anh à???-Hấn cúi người hỏi. Hơi ầm phả vào cổ khiến tôi thấy khó chịu vội đưa tay đẩy hấn ra.

- Không có!!!

- Thật không? Nếu anh làm gì sai, có lỗi với em, em nhất định phải nói ra để anh sửa, biết chưa?

Lương Gia Vũ lên tiếng. Tôi đang định đi ra khỏi phòng, nghe thấy vậy liền dừng lại. Tôi không quay đầu lại nên không thấy được nét mặt hấn lúc đó.

- Ừm.-Tôi không nói gì nhiều nhận, chỉ ừm một tiếng rồi đi vì tôi không dám hứa chắc chắn, khi hấn làm sai, tôi liệu có đủ can đảm để nói ra hay không???

*****Sunflower

Giữa chúng tôi dường như có một khoảng cách. Hai đứa không cãi nhau chí chóe như trước nữa, cũng không cười nhạo trên sự đau khổ của nhau nhưng như thế làm tôi cảm thấy bức rứt hơn bao giờ hết.

Haizzz....Đúng là cái gì đã thành thói quen thì khó thay đổi vô cùng.

Bữa ăn sáng thật là nhạt nhẽo hết nói.

Tôi liếc mắt nhìn đồng hồ ăn thịnh soạn trên bàn. Đây là nấu hay mưa vậy???

Tôi không nói gì, cũng chỉ im lặng mà gấp đồ ăn mà ăn. Hừm!!! Đúng là hết sức nhạt nhẽo mà.

- Tôi no rồi!-Tôi nói. Đặt đĩa xuống bàn, nhìn hấn một lát rồi đi ra cửa. Trước khi đi, tôi nhìn hấn một cái thì thấy trong mắt hấn hình như có chút gì đó...thất vọng?!

Phải vậy không? Hay là tôi nhìn lầm nhỉ??? Là thất vọng vì tôi không khen bữa sáng của hấn hay là thất vọng vì tôi không cãi nhau với hấn???

...

Tôi bắt taxi lủi vào nơi nhộn nhịp nhất, trung tâm mua sắm!

Nếu là ngày thường thì tôi sẽ hào hứng vô cùng. Sẽ đi từ dãy này sang dãy khác hết thử rồi bình luận cho bộ đồ mình chọn. Nhưng bây giờ...tôi có cảm giác thiếu thiếu quên quên cái gì đó làm ình thấy không thoải mái! Rốt cuộc là gì nhỉ???

- Chị gì ơi!!! Thẻ của chị hết tiền rồi!!!-Nhân viên bán hàng “thiện tâm” nhắc nhở. Hở??? Hết tiền??? Sao thế chứ???

- Tôi trả cho cô ấy!-Một tấm thẻ khác đặt lên bàn. Là của Lương Gia Vũ!

- Anh sao lại ở đây???-Tôi bất ngờ. Vũ xách đồng hồ của tôi ra khỏi trung tâm mua sắm. Kì quặc! Bây giờ cảm giác thiếu thiếu ấy chạy biến đi đâu rồi???

- Đã không đủ tiền lại tiêu xài hoang phí thế này!!! Anh mà không đến đúng lúc thì em được một phen mất mặt rồi!!!

- Ô...Em cũng không phát hiện nữa!!!

- Vậy mới nói em thật là hơi hợt quá đi!

- ...

- Vì sao sáng nay tránh né anh?

- Đâu có đâu!!!-Tôi giả giọng ngây thơ, mắt long lanh hết cỡ.

- Còn nói đâu có??? Anh không phải học sinh mẫu giáo, đừng có hòng lợi dụng qua mặt anh nha!!!

- Em nói không có mà!!!

- Có phải vì chúng ta phát sinh quan hệ thân thiết hay không???

Mặt tôi đỏ bừng bừng, tai cũng ửng hồng, theo phản ứng tự nhiên mà cúi gằm xuống, không dám nhìn mặt anh. Cái tên này...mi là đang nói chuyện với thiếu nữ ngây thơ nhá!!!

- Phải hay không???-Anh lại gặng hỏi. Tôi chỉ biết ậm ừ.

- Em đang xấu hổ à?!!-Anh nâng cằm tôi lên, ép tôi nhìn thẳng vào mắt anh. Điều bộ giống như lưu manh trêu ghẹo con gái nhà lành.

- Em...Thật ra anh có thể không cần nhắc lại chuyện đó mà!-Giọng tôi nhỏ xíu xiu.

- Ồm!-Anh gạt đầu dễ dàng. Tôi có chút nghi ngờ, anh mà hiền vậy hay sao???

Quả nhiên, anh dùng tốc độ tia chớp điện quang mà hôn lên môi tôi một cái. Nụ hôn tuy ngắn nhưng dư âm cứ như là bị điện giật. Tôi hơi run, đứng không vững lại còn mang nguyên đôi giày cao gót nên suýt chút là “hôn” đất mẹ rồi!!!

- Cần thận! Ngốc ạ!

Anh nhanh chóng tóm lấy eo tôi, giữ thẳng bằng trở lại. Tất nhiên không quên chế nhạo thêm một câu nữa rồi!!! Người gì mà đáng ghét thế?!!!

Anh dẫn tôi tới một nhà hàng sang trọng. Lý do??? Là do bao tử tôi yếu, bữa sáng ăn như mèo ngủ nên bây giờ bị lòi cổ vào đây “bồi dưỡng”. Huhu...Chiến dịch giảm cân tháng này của tôi xem như bye bye rồi!!!
T__T|||

- Không ăn có được hay là không?-Tôi khóc không ra nước mắt nhìn đồng hồ ăn trước mặt mình.

- Tất nhiên là...không!-Anh gườm. Làm gì hung hăng quá vậy??? Tôi ủ dột.

10' trôi qua. Tôi chỉ ăn cơm trắng với rau tươi, một miếng thịt cũng không gấp vào bát. Bất giác ngẩng mặt lên thì tôi bắt gặp nụ cười gian xảo của anh...

- Em không phải định xuống tóc làm ni cô đấy chứ? Ăn toàn rau với rau, ăn riết rồi mặt mũi xanh chành không khác gì trái chanh. Haizz...Cả người chỉ toàn là xương, ngay cả...-Anh liếc sang ngực tôi, chằm biếm thêm.- Ngay cả chỗ cần có thịt cũng “khiêm tốn” đến thế!!! ORZ...Phải đây đây lên chút nhìn mới đẹp chứ!!!

-...-Tôi không phải không tức mà là không kiềm nổi chữ để “phang” lại.

- Này!!! Ăn thịt vào đi!!! Nhiều một chút!!! Gầy tong teo như que củi thì hay ho cái gì!!!

Anh vừa nói vừa lia đũa gấp xoèn xoẹt thịt vào bát của tôi. Oá!!!

- Anh! Em...em đang giảm cân...

- Đã gầy đến mức lép vế như tấm ván mà còn muốn giảm cân ư??? Không phải em tính theo chân Đường Tăng đi thỉnh kinh luôn đấy chứ???

- Em...

- Bất quá thế này...Nếu em muốn giảm cân cũng đâu nhất thiết phải nhịn ăn khổ sở thế chứ??? Chúng ta có thể...-Anh cười mờ ám hết biết.- Em ăn no đi! Ăn no rồi chúng ta “vận động” một chút là được rồi! Nhỉ?

- Anh...Đồ mặt dày như mo cau!!! Blè!

- Mặt anh không dày thì sớm bị em chọc trào máu chết tươi rồi!!!

- Hừ!!!

Sau khi bị chèn ép ăn đến căng cả bụng, bụng tròn vo như là đang mang thai. Hức!!! Thật sự là cái đồ đầu đất! Nghề nghiệp của tôi là dựa vào vóc dáng thon thả mà sống, anh cứ biểu ăn mãi thì sẽ mập mất thôi!

Nhưng cứ hễ mà tôi đề cập tới chuyện giảm béo thì anh liền bày trò muốn lên giường làm “công tác vận động” gì gì đó, hay chê thân hình tôi không có kilogram thịt nào. Tong teo như là que củi. Thiệt là tức quá!!!

- Nếu em sợ mất việc thì xin nghỉ luôn đi! Cái nghề gì mà ăn uống phát khổ. Không có sức mà đi đứng còn mệt mỏi hơn ấy!-Lương Gia Vũ nói. Vừa nói, anh không quên đem miếng thịt to dùng gấp vào bát tôi. Oaoaoa...Thịt bò ư???

- Nghỉ việc??? Anh đừng có hòng!!!

Nếu như nghỉ không phải mất tiền hay sao??? Như vậy là tôi sẽ phải phụ thuộc vào anh à? Đừng có ăn dùa bỏ mất công, tôi là người tài giỏi, chắc chắn không cần tới người nuôi. Hớ!

Tôi lườm anh, vớ tay ôm con Taro vào lòng. Nó cọ cọ cái mai vào tay tôi. Anh ta bĩu môi, nói:

- Sĩ diện hão! Chưa thấy ai như em, có người dâng cơm tận miệng lại còn chê!

- Hừ! Em không có bị liệt!

Tôi khinh! Anh xem tôi là cái người gì??? Ngồi mát ăn mát vàng sao??? Hừm!

17. Chương 17: Ghen Ty

Tôi ngáp ngắn ngáp dài, vươn vai dậy tiến đến tủ quần áo, chọn một bộ thật thoải mái, tôi vác túi đi đến công ty. Thiệt là buồn ngủ quá!!!

- Nhìn xem nàng nào tới kìa!!!-Một giọng chua lè vang lên. Ai thiếu lịch sự thế???

- Đỗ Thanh Vi!-Tôi lăm bầm. Hai đứa nhìn nhau trừng trừng khoảng 1' sau đó...tôi gục mặt xuống ngủ tiếp.

- Diên Diên Lãng!!!

Cô ta đi đến bên cạnh tôi hét lớn. Hừ!

- Có vấn đề gì à?!

- Hứ!!! Sao không ở nhà với chồng đi, đến đây làm gì?! Ở nhà để chồng nuôi...

Nếu như là ngày thường chắc tôi tóm cổ nó siết chết nó quá. Nhưng hôm nay buồn ngủ nên tôi chỉ nói:

- Uả??? Bộ cô ganh tỵ sao hử???

- CỒ!!! Ai mà thèm! Làm người mẫu mà lấy chồng khác gì rớt giá chứ!!!

- Có mà cô rớt giá thì có!!! Hứ!

Nói xong, tôi không thèm nhìn nó một cái mà tiến thẳng vào văn phòng ông sếp keo kiệt. Tôi rút trong túi xách ra tờ giấy xin nghỉ việc.

- Diên Lăng??? Cô muốn nghỉ việc???

- Phải! Rất lạ hay sao???

- Không!!! Chỉ là tôi thất mắc...

- Thất mắc chuyện gì ạ?!

- Chẳng phải cô đang làm việc rất tốt hay sao? Đột nhiên nghỉ ngang có phải là...

- Không có gì phải tiếc cả. Trước đây là vì tôi thích công việc này, nhưng...sau này thấy không phù hợp nên thôi.-Tôi tỉnh bơ như không nói với sếp. Thực ra tôi cảm thấy ông sếp này có gì đó khá bất thường rồi, nhưng vì tôi thích công việc này mới làm. Bây giờ đột ngột xuất hiện thêm một con nhỏ Đỗ Thanh Vi nữa. Tôi không phải ba đầu sáu tay, không quán xuyến hết được à nha!!!

- Nhưng cô rất nổi tiếng, nếu đột ngột chấm dứt sự nghiệp thì...

- Tôi đến đây chỉ để báo là nghỉ việc thôi. Mời ông phê cho. Tôi về đây!!!-Tôi không muốn nói thêm nên khoác túi xách đi thẳng ra cửa.

Tôi va phải Thanh Vi đứng trước cửa phòng. Không thèm nói một câu tôi lập tức đi thẳng. Ốp!!! Về nhà làm một giấc mới được!

- Đồ chảnh! Hứ!!!-Phía sau, Thanh Vi mắng tôi khe khẽ. Mặc dù nghe thấy nhưng tôi không thèm quay lại nói câu nào. Không biết ai mới chảnh à nha!!!

Tôi định không nói chuyện này cho Vũ biết, mắc công anh lại nghĩ tôi là vì anh nên mới nghỉ việc thì nhục suốt đời quá!!!

Tôi mới ra khỏi thang máy thì nghe hai cô lễ tân nói chuyện với nhau:

- Mọi người xem kìa, Diên Lăng nghỉ việc rồi, thế nào Thanh Vi cũng mặt nặng mặt nhẹ với người khác cho xem.

- Đúng rồi!!! Cô ta đánh đá vậy mà. Lần trước bản thân làm bể lọ hoa mà sếp thích nhất vậy mà mặt dày đổ thừa cho người khác. Khó ưa muốn chết!

- Cô ta nghĩ bản thân có mỗi cái nhan sắc mía lúi thì ngon lắm. Tiếc là chị Diên Lăng đột ngột xin nghỉ hà, như vậy từ nay sẽ không có ai gián tiếp dạy cho con nhỏ đó một bài học nữa hết!!! Hic!

Chắc chắc, trình độ cập nhật thông tin của đám người này sao mà Vip thế, tôi mới nộp đơn cách đây 3' thôi mà!!! Haizzz...Bọn họ mà làm nhà báo chắc ai bị túm đuôi là khổ lắm đây!!!

- E hèm!-Tôi hắng giọng. Hai người họ lập tức lấy lại tư thế chuyên nghiệp cười chào tôi.

Tôi ung dung đi mua sắm tới tận chiều. Khi tình cờ đi ngang qua khu thời trang nam, tôi bắt giắc liên tưởng tới cái cà vạt màu lam kia được thắt trên cổ áo anh. Chúa ơi! Chẳng lẽ tôi bị tẩy não rồi à?! Không được nghĩ, không được tiếp tục nghĩ à nha!!!

Tôi lắc đầu lia lịa muốn xóa hình ảnh anh ra khỏi óc mình. ORZ!!! Một số người thật là đáng ghét muốn chết luôn, cứ ám ám trong đầu người ta hoài. Dai như đĩa!!!

Tôi đang chuẩn bị ôm đồ về thì thấy Lương Gia Vũ đang vai kề vai một cô gái mặc đầm màu tím nhạt đi vào khu trang sức. Nhìn về mặt bọn họ thật đáng ghét. Có cái gì mà cười, cười, cười cho các người chết luôn đi! Mua lắm trang sức vào, mua cho anh nghèo sớm! Lúc đó đừng có mà cầu xin tôi.

Tôi không tự chủ được nguyền một hơi. Ai thêm để ý đến các người chó!!! Hứ!

Tôi tuy nói thế nhưng vẫn không làm chủ được mình, có cảm giác...ghen tỵ!

“Taxi!!!” Tôi lớn tiếng gọi một chiếc thật gần. Trước khi đi còn trừng mắt nhìn bọn họ một cái thật là bèn dù biết họ chắc chắn không nhìn thấy được. Mặc kệ, ít ra bản thân đỡ tức.

“Cô đi đâu ạ?” Tài xế hỏi.

“Nhà hàng X.” Hừ! Tâm trạng không được tốt, thật phiền toái. Tôi phải ăn cho no vào để về còn chém chết tên khốn Sở Khanh ở nhà nữa.

Tôi liếc nhìn menu trong nhà hàng một cái rồi gọi toàn món đắt tiền nhất. Thật là tức chết mà!!! Đàn ông trong thiên hạ chẳng tên nào tốt đẹp hết!

Trời xui đất khiến, tôi liếc nhìn về phía cửa lớn trong nhà hàng. Bất chợt, một hình ảnh cặp uyên ương xứng đôi vừa lứa đập vào mắt tôi. Tôi nheo mắt đầy nguy hiểm. Lại gặp họ nữa ư?

Trời ơi!!! Cái ngày gì mà xui muốn chết!!!

Tôi nhìn thấy cô gái đó thân mật dựa sát vai của Vũ, con người dần dần đen lại...đen lại...

Hai người họ có quan hệ gì?

Cô gái kia là ai?

Tại sao hai người họ lại thân thiết như thế?

Đây là ba câu hỏi mà tôi nghĩ đến đầu tiên. Hừ! Sớm biết tên này là người không đáng tin, ai ngờ hần dám lợi dụng vẻ bề ngoài thư sinh đi lừa tình. Hừ! Lương-Gia-Vũ!!! Hôm nay về nhà tôi cho anh chết không toàn thây.

“Đồ ăn của cô đây!”

Bồi bàn điệu nghệ đặt thức ăn trên bàn. Tôi đang nghiêng răng kèn kẹt cũng phải dẹp đi bộ mặt đó mỉm cười khe khẽ. Dù sao cũng ko thể để mặt mặt được.

“Cảm ơn!”

Tôi cười cười. Hừ! Các người thật đáng ghét quá đi!!!

Nguyên một bữa ăn, tôi cứ tưởng tượng rằng thức ăn trên bàn là bọn họ nên cứ ăn ăn ăn mãi đến khi thấy hơi khó chịu mới dừng lại. Trước khi quay đi, ko quên lườm bọn họ một cái.

18. Chương 18: Bị Thương

~~Đúng là không có cái đại nào giống cái đại nào!!

~~Buổi tối, tôi ngồi ngoài ban công, tay vuốt ve con Taro, đầu óc cứ trôi dạt về cảnh tượng hồi chiều.

Tại sao tôi lại thấy giận như vậy?

Tại sao tôi thấy có chút gì đó ghen tỵ?

Tại sao tôi lại thấy buồn?

Chẳng phải tôi từng hứa là mặc xác anh hay sao??? Anh có đi với ai, làm gì với ai thì có dính líu gì đến tôi?

Tôi cũng không phải là người nhiều chuyện, có gì mà để ý đến anh chứ? Tôi mới không thèm. Hứ!!!

- Đang suy nghĩ gì vậy hả???-Một giọng nói quen thuộc vang lên.

- Hả???-Tôi hốt hoảng. Anh về từ khi nào?!

Thấy bóng anh cao lớn chắn ngay cửa tôi cảm giác sao mình nhỏ bé đến thế. Ngẩng đầu nhìn anh, thấy anh nhìn mình chằm chằm với ánh mắt ngạc nhiên làm tôi có chút chột dạ.

- Anh vừa về thì thấy em ngồi đây miên man suy nghĩ...

- Vậy hả?-Tôi xem như là thuận miệng hỏi chơi nhưng tim không khỏi đập rộn ràng. Tôi có gì phải sợ? Người sợ là anh thì có!!!

- Diên Lãng...!-Anh bắt ngờ gọi. Tôi thở hắt ra một hơi, chân có chút run. Bình tĩnh nào!!! Diên Diên Lãng, mày nhất định phải bình tĩnh lại. Tất cả sẽ ổn, sẽ không có gì xảy ra đâu mà!!!

- Chuyện gì vậy anh?-Tôi cười tươi tắn hết mực nhưng trong lòng lại lo lắng vô cùng.

- Em có thích trang sức hay không?-Anh nói. Tôi trở mắt. Trang sức??? Chuyện gì vậy nhỉ?

- Thích. Thích chó!!! Haha.-Tôi cười trừ, tay không ngừng vuốt tóc.

- Ồ!-Anh gật đầu một cái. Dứt lời thì leo lên giường trùm chăn ngủ, một lời cũng không nói thêm nữa!

Tôi chưa hết bàng hoàng thì anh tung chăn, trở người nói:

- Còn không ngủ????

- Ồ!

Ổ chăn ấm áp vẫn không ngăn cản được dòng suy nghĩ miên man của tôi. Tại sao tôi phải lao tâm khổ tứ với cái tên khốn này chứ?! Tôi với hắn phải nói là đường ai nấy đi cơ mà! Hắn muốn cặp với ai, muốn yêu ai, mến ai cũng không tới lượt tôi quản lý, vậy thì có gì tôi phải nghĩ tới hắn chi ệt xác?!

A!!!!!!!!!!!! Diên-Diên-Lãng!!! Mày nhất định là bị bại não rồi, mau ngủ, ngủ nhanh đi! Không được nghĩ ngợi nữa. Mày quên hả? Thức khuya da sẽ xấu xí, sẽ nhăn nheo, mắt sẽ có quầng thâm...Trời ơi! Càng nghĩ tôi càng không ngủ nổi.

Đồng hồ màu bạc trên tường tích tắc chỉ tới số 2, tôi vẫn như thế, ôm chăn lăn long lóc không tài nào đi vào giấc ngủ.

Tôi bắt chước trong sách, đếm số...

...Đồng hồ kim phút đã chỉ tới số 9, tôi vẫn không thể ngủ. Hừm! Đã đếm tới số 635 rồi mà!!!

Tôi lồm lũi bước ra ban công. Gió lạnh thấu xương lùa vào khiến tôi tỉnh như sáo. Haiz...Tôi lặng lẽ đưa mắt nhìn ra xa, bầu trời đen kịt không có lấy một vì sao nào. Vạn vật xung quanh tôi như chìm vào cơn mê, tất cả đều im lìm, chỉ có ngọn gió buốt óc lượn lờ qua lại. Thật là lạnh!

Tôi phóng tầm mắt nhìn con đường nhựa trải trước mắt, tất cả đều tịch mịch. Đầu óc tôi như được thư giãn chút đỉnh. Tôi bất giác nhìn lên trời và nhớ tới...ba mẹ.

Không biết ba mẹ tôi bây giờ đang làm gì?

Không biết họ có còn cần tôi nữa hay không?

Không biết họ có thấy thiếu thiếu khi vắng tôi không?

OMG!!! Diên Lãng, từ khi nào mà mày già trước tuổi vậy hả??? Cứ lo xa, mà lo nhầm nhí không à!!! Haizzz...

- Diên Lãng?...Đã khuya lắm rồi, còn không ngủ mà ra đây làm gì?-Một giọng nói trầm trầm mang theo chút mệt mỏi và lười biếng vang lên. Tôi không cần quay lại cũng biết là ai mới nói rồi.

- Ủm!-Hờ hững gật đầu, tôi vẫn ko có ý định quay lại phòng ngủ. Phía sau truyền đến một hơi ấm, tôi đột nhiên bị bàn tay to khỏe nhấc bổng lên.

- Á!!!!!!-Tôi hét lên đầy sợ hãi. Không phải là yêu tinh đấy chứ? Nhưng khi quay đầu lại nhìn thấy Gia Vũ đang cười híp mắt với tôi. Tôi gần từng chữ:

- Anh-muốn-gì???

- Anh mới là người hỏi em muốn gì đấy. Lúc này em sao thế? Cứ như người mất hồn í!-Anh vẫn giữ nguyên tư thế, tay ôm eo nhấc bổng tôi lên. Hơ! Bộ tôi không nặng sao?! Tôi dù cố gắng cách mấy cũng không thể đem chân chạm đất, cả thân hình cứ lơ lửng có chút không quen.

- Có...có hay sao?

- Có! Chuyện gì xảy ra, nói anh biết xem?!

- Trước khi nói...

- Sao?

- Thả em xuống!!!!!!!!!!

- Hahaha...Anh vẫn thích nhìn thấy em trong bộ dạng này hơn.

- Anh thích nhưng em không thích. Nhìn như vậy thật giống ma quá à!!!

- Đâu! Là giống tiên nữ đó!!!-Có người đáng ghét vẫn đùa dai.

...Vù vù vù...Một cơn gió thổi mạnh, hôm nay tôi mặc váy ngủ màu đen, chiều dài vừa hay chạm tới đầu gối, nay gió lớn đã vậy còn bị nhấc bổng lên nên váy bị vén lên thêm...20cm nữa. Hức!

Anh thả tôi xuống, áp sát tôi vào tường, hai tay chống bên cạnh, thở gấp:

- Em đang dụ dỗ anh hả???

Chát!

Tôi tát một phát vào má trái anh. Cả người hơi run lên, tôi...tôi lơ tay!!!

- Sao lại đánh anh?

Nếu như là theo phản xạ tự nhiên thì anh phải đưa tay lên sờ mặt mình chứ?! Đằng này anh vẫn như cũ chống hai tay uy hiếp tôi. Chẳng lẽ da anh thực sự...dày như da trâu ư?

- Vì...vì...anh gạt tôi!-Tôi buột miệng. Trong đầu lại hiện lên vẻ mặt rạng rỡ của anh cùng người con gái xa lạ kia, lập tức lý trí bị chèn ép đến ngất đại, tôi dồn sức đập anh va vào lan can.

Canh!!!!

- A!!!!!!-Một tiếng kêu thảm thiết vang lên. Hả???

- Vũ?!

- A!!!!!!

Tôi thấy anh gập người về trước, một tay ôm lưng, không ngừng hò la thê thảm. Tay chân tôi bắt đầu lỏng ngóng.

- Anh...anh có sao không??? Hả???

-...

- Sao thế??? Bị thương ở đâu??? Anh nói gì đi a!!!

-...

Sau 10 phút lỏng nga lỏng ngóng, lý trí “đi bụi” cuối cùng cũng dạt về, tôi lập tức điện thoại cấp cứu.

Ồ... Í... E...

19. Chương 19: Chăm Sóc

~~ Bồi thường về mặt tinh thần.

~~Ở trong bệnh viện...

- Hề hề!!!-Tôi hoàn toàn không biết làm gì khác ngoài việc ngồi đó mà cười, cười rồi cười tiếp!!! >___

- Em còn cười ư? Xương sống của anh sắp bị em làm nứt luôn rồi!!!-Anh cười khổ.

Lúc đưa đến bệnh viện, tôi thì lo lắng vô cùng. Khi nghe bác sĩ nói...

- Ở đây không tiện, chúng ta vào trong kia!!!

Tôi sợ đến mức chân tay như muốn rụng xuống luôn à! Chẳng lẽ giống như trong phim, bệnh nhân bị nhiễm HIV hay là bị ung thư thời kỳ cuối gì đó?! Á!!!! Huhuhuhu...Vậy chẳng phải tôi sẽ trở thành góa phụ hay sao?!! (Chị sao mà nghĩ lành quá zà???)

- Anh ấy...sẽ không sao chứ?!!!-Tôi lo lắng. Vị bác sĩ già nhìn thẳng vào mắt tôi, nghiêm túc:

- Xương sống cũng may là không bị gãy, chỉ là do chấn động mạnh nên có chút bị thương, lưng bị bầm không nhẹ. Phải nằm sấp một tuần lễ. Nếu không có tiến triển tốt phải tái khám!!!

Phù!!!

Có trời mới biết khi nghe xong tôi cảm thấy nhẹ nhõm thế nào. Hahaha!!! Cũng may là không vấp vướng căn bệnh quái ác nào! Đúng là tự hù mình mà!!!

Nhưng câu tiếp theo của vị tiền bối này mới làm tôi ngã ngũ...

- Hai người là vợ chồng chứ gì?...Có “vận động” cũng đâu nhất thiết phải bạo lực đến mức làm chấn động cột sống như vậy?! Mà cô quả là siêu nhân, nhìn tướng tá mảnh mai như vậy mà đạp chồng mình tới chấn động cột sống!...Tôi thấy sắp tới hai người lại phải đi khám nữa đấy!!!

Tôi toát mồ hôi ròng rã...nói trong biển mồ hôi:

- Khám...khám...khám gì ạ???

- Tâm lý đời sống vợ chồng!

ỜO!!! Ngát đây!!!!

Thở dài một hơi, tôi nhìn cái người xúi quẩy nằm trên giường bệnh, nói:

- Anh có gạt em bao giờ không?

- Không có!-Anh lắc đầu, điệu bộ chắc như đinh đóng cột.

- Thật?

Chỉ cần anh nói ra con nhỏ đáng ghét ấy là ai, tôi sẽ không truy cứu nữa!

- Thật.

Tôi nổi khùng:

- Anh nói dối!!!! Vậy hồi trưa anh đi với ai???

- Em...theo dõi anh sao?-Anh ngỡ ngàng. Tôi mà không nhận chắc là anh phải tiếp tục băng bó nữa rồi!!!

- Là tự anh có tật giật mình!...Thôi. Em đi về!!!-Tôi thở dài. Haizzz...Rốt cuộc cũng không nói ra.

- Khoan đã! Diên Lăng!!! Người mà em thấy hồi chiều là...em họ của anh.

- Em họ??? Sao em chưa từng nghe anh nói đến?! Anh đừng có tưởng là nghĩ đại cái có là xong à nha!!!

- Diên Lăng!!! Anh...Haizzz...Anh nói thật mà!!! Đây, nó nói phụ nữ thích nhất là trang sức nên anh mới đi mua cho em. Nhưng không biết em thích kiểu nào nên dẫn nó theo thôi mà!!!-Anh đáng thương nói. Tôi tá

hỏa. Cứ cảm giác như mình là người không rõ đầu đuôi ngọn ngành đã về kiểm chuyện. Đắt mẹ ơi!! Làm ơn nức một cái hổ cho con nhảy xuống đi!!!

- Diên Lăng??? Diên Lăng!!!!

- O?!

- Em...đang ghen?

- Không có!!! Ồ! Mà thứ anh mua đâu, đưa ra đây!

- Để làm gì?!

- Nộp cho em! Muốn giữ làm quỹ đen à?! Không có cửa nha!!! Đưa mau!!!-Tôi gắt.

- Bây giờ làm gì có!!! Đợi khi anh bình phục sẽ đưa cho em!!! Còn bây giờ...

-...

- Vợ ơi!!! Anh đói bụng!!!

Hừ!!! Rốt cuộc là ai lời hơn ai đây???

- Ăn đi!

Tôi cau có ngoảnh mặt đưa tô cháo ra trước mặt anh.

- Aaaaaa!!!!

Anh há miệng ra ý muốn bảo tôi đút cho anh ăn.

- Nè!! Anh mấy tuổi hả? Tự mà ăn đi!!!

- Diên Lăng!!! Anh đang là bệnh nhân đó nha!!!

- Thì sao???

- Haizz...Còn không phải tại em hay sao?! Cho nên em phải phụ trách việc bồi thường trên mặt tinh thần cho anh!

Cái đạo lý cùi mía này ở đâu ra vậy hả trời?!

- Nè!!!

Tôi cố gắng kiềm nén cơn giận sắp trào ra mà đưa từng muỗng cháo cho “bệnh-nhân” ăn.

- Vợ!

- Gì nữa đây hả???

- Em phải thổi, phải thổi mới ăn được chứ!!! Nóng quá à!!!-Anh bày ra bộ mặt đáng thương.

- Một ghê luôn á!!! Có ăn thôi mà cũng kiểng chuyện.

- A!!!!!!!!!!!!!!-Anh giống như đứa trẻ nằm yên một chỗ để tôi đút cho ăn. Trời ơi!!! Đúng là tự mình tạo nghiệt mà!!!

20. Chương 20: Quà

~~ Có nhiều người không hề biết lãng mạn là thế nào hết!!!

~~1 tuần rưỡi sau...Nói chung là tình trạng sức khỏe của anh cũng không có gì nguy hiểm nhưng mà vẫn phải tắm bổ cho nhiều vào. Hừ! Bổ quá không sợ chảy máu mũi ư?!

- Anh còn nhớ mình đã nói gì hay không?

- Nói? Anh đã nói gì?!

Tôi trừng mắt, nói như hét:

- VẬY LÀ SAO???????? ANH NÓI SAU KHI KHỎE LẠI SẼ ĐƯA THỨ AH MUA CHO EM GIỮ MÀ!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

- Ô!!! Sorry hen! Nhưng mà, anh cảm thấy mình vẫn chưa khỏe lắm. Lưng còn hơi đau. Đói bụng nữa. Haizz...

T_____T

Lương-Gia-Vũ! Anh-ác-lắm!!!!!!!!!!!!

- Để-em-đi-nấu-thức-ăn!!!!-Tôi nghiêng răng nhả từng từ từng chữ. Thật là tức ói máu luôn mà!!!

- Ô!!! Nhanh nhanh lên nhé!!!

- Biết-rồi!

...

Ăn ăn, tối ngày chỉ biết ăn. Là người, là người mà, đâu phải heo đâu trời!!! Hứ! Tôi thù!!!

- Diên Lãng?! Có thức ăn chưa vậy hả???

- TỪ TỪ ĐÃ CHỨ!!!!!!!!!!!!

Tôi ở trong nhà bếp thiếu điều muốn đập tan nát nồi canh luôn. Trời ạ! Tôi thì nấu ăn điên cuồng trong khi có người thành thoi coi đá banh. Nấu, nấu, nấu cho chết anh luôn!!!!

- Đây nè!!!

Tôi đem nồi canh nấu hơn một tiếng đồng hồ đặt cái cạch lên bàn, một chút thành ý cũng không có.

- Hả??? Nè! Em đành lòng làm thế? Anh...anh đang là bệnh nhân mà!!!-Anh thở dài. Hứ! Còn muốn giả bộ hả??? Bệnh gì mà dai quá vậy???

- Anh đừng có giả bộ nữa!!! Nếu anh còn là bệnh nhân thì anh đã ở bệnh viện rồi. Bác sĩ còn nói anh sức đề kháng tốt, vết thương cũng chỉ cần 1, 2 ngày nữa là lành lại rồi a!!!-Tôi cố gắng chống chế.

- Diên Lãngggggggggg!!!

Tôi thở dài một hơi. Cuối cùng cũng đầu hàng, chịu khó múc tương muối, ăn cần chăm sóc cho “bệnh nhân”.

- Ăn đi!!!-Tôi nhẹ nhàng. Haizzz...Dù sao cũng tại mình chứ bộ. Tại mình mà anh mới bị thương!!!

- Lần sau...anh không được giấu em chuyện gì nữa. Với lại! Em cũng không thích trang sức. Cái em thích chính là...

- Là???-Vũ tò mò. Tôi cố gắng hết sức làm ra vẻ bí mật:

- Haiz...Anh không biết sao? Thất vọng quá!!! Quá thất vọng!!!!

- Nói đi mà!!!!...Ừ! Là tại anh vô tâm, là tại anh không tốt, anh có lỗi với em, bây giờ em nói đi nha!!! Nha???

- Ừm...-Giả bộ suy nghĩ...-Thực ra thì em thích...Hihi...

- ...???-Người nào đó không hiểu.

- WOA!!!!!!!!!!!!-Tôi trầm trồ nhìn cái lắc tay có hai 3 trái tim từ đá ruby màu đỏ chói mắt. Trời ơi! Đẹp quá!!!

- Thích không?

- Thích chứ!!!!!!!!!!!!

- Vậy sao hồi nãy em nói không thích trang sức?!

- Kệ em!!! Thích hay không thích...em đều lấy!! Trừ phi...có người không nỡ tặng!!!

- Dâu~có!!! Anh mua là để tặng em mà!!! HIHI.
- Hừm!!!
- Biết sớm em thích một điều đơn giản như vậy thì anh không phải dẫn em họ, con nhỏ lắm chuyện ấy đi theo mua đồ để cho em hiểu lắm. Báo hại anh nằm viện suốt một tuần rưỡi. Haizz...
- Ừ!
- Này! Để anh đeo cho!-Anh giặt lại cái lắc tay, đeo vào tay tôi. Bỗng dưng tôi có cảm giác xấu hổ dễ sợ luôn.
- A!!!!!!!!!!!! Nhớ ra rồi!!!!!!!!!!!!-Tôi bỗng dưng sức nhớ điều gì, hét toáng lên.
- Hả? Chuyện, chuyện gì cơ???
- Anh đó! Mau trả dây chuyền cho em!!!
- Dây chuyền đó với cái vòng này em muốn lấy cái nào?
- Lấy hết!
- >_____< em=" tham=" lam=" quá=" rồi=">
- Hà hà!!!

21. Chương 21: Mẹ Chồng

- ~~ Con dâu xấu vẫn phải gặp mẹ chồng!
- ~~Ba ngày, sau khi bệnh tình anh có chút hồi phục thì mẹ anh tới.
- Mẹ? Chẳng phải mẹ đang ở bên Mĩ sao???-Anh thấy mẹ liền tỏ thái độ kinh ngạc. Mẹ anh không thềm trả lời mà đi thẳng vào phòng.
- Trời đất!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!-Trên lầu vang lên một tiếng hét.
- Hehe..Thực ra...chuyện cũng đâu có gì to tát đâu. Chẳng qua là...tối hôm qua tôi uống say mềm nên bị người nào đó không biết điều “bắt cóc” lên giường. Sáng nay căn phòng vẫn chưa được dọn dẹp lại.
- Thấy tôi vừa hiện hình, mẹ chồng mắng ột trận:
- Cô đó!!! Cô là vợ mà thế à??? Nhà cửa không khác gì bãi rác. Thân làm vợ phải có trách nhiệm đảm đương việc nhà chứ...!@\$^ &*(# %^&*!@XS#%^...
- Sặc! Chết tôi rồi!!! TT_____TT
- Tôi đau khổ liếc sang anh cầu cứu. Tôi thừa biết người mẹ chồng này không ưa tôi gì mấy. Đó là hậu quả cái lần gặp mặt trước ấy mà!!!
- Mẹ!!!!
- Con trai!!!! Cô ta có đôi dãi tệ bạc với con hay không???
- >____<||| please,=" người=" bị=" ngược=" dãi=" là=" tôi=" chứ=" bộ!!!=">
- Dạ không! Cô ấy đối xử với con tốt vô cùng!!! Mà...sao mẹ ở đây? Mẹ đang ở Mĩ mà?!
- Mẹ đến thăm con. Hừ! Không ngờ biết được cô ta không có chút trách nhiệm gì cả!!!-Mẹ nói, ánh mắt liếc tôi. Tôi cảm thấy mình thật đáng thương!
- Mẹ!!!! Vợ con rất có trách nhiệm mà! Vì đảm đương việc nhà mà cô ấy chấp nhận nghỉ công việc người mẫu yêu thích của mình đó!!! Cho nên...Mẹ cũng phải thông cảm với cô ấy chứ!!!-Lương Gia Vũ nói đỡ giúp tôi. Hic! Cảm động ghê!!!
- Hừ! Không có nói nhiều, mẹ quyết định...

? ____? Hai đứa tôi đồng tai lên nghe.

- Ở đây một tháng để chỉ dạy cho Diên Lãng. Hai đứa có thấy phiền không???-Mẹ nói tiếp. Hai đứa tôi mếu máo:

- Dạ~không~!!!

X ____x|||

- Diên Lãng! Sàn nhà chưa lau sạch!!!!!!!

- Dạ!

Kể từ hôm ấy, tôi bị mẹ sai vặt đến loạn cả óc. Sao mà khổ thế này?! Kiếp trước tôi đã tạo nên oan nghiệt gì chứ???

Buổi sáng, mới 5h45 đã bị lôi cổ dậy. Trước tiên là nấu đồ ăn sáng cho Vũ. Hic! Bụng rỗng không chưa kịp ăn uống gì đã bị lôi đi phơi đồ. Huhu!!! Chưa hết. Tôi đang uống ly sữa cầm hơi thì mẹ lại gọi vào quét nhà. Đã quét đi quét lại những 5 lần mà mẹ vẫn không đồng ý. Lần thứ n:

- Được chưa mẹ???-Tôi thở không ra hơi.

- ỪM! Cũng tạm tạm!!! Lên gọi Vũ xuống ăn sáng!

Tôi chỉ biết vâng vâng dạ dạ, lủi thủi lên lầu, trút giận lên tên đáng chết ấy.

BINH!

- Mau dậy kìa!!!!!!!!!!

Tôi thẳng cẳng đạp cho anh một phát. Anh đang ngủ say sưa thì bị tôi đá bay xuống giường. Kéo phất anh dậy tôi mắng:

- Giờ này còn ngủ hả??? Hả??? Anh có biết em phải làm việc cực khổ thế nào hay không? Mới tờ mờ sáng đã thức dậy làm đồ ăn cho anh rồi! Anh không biết người ta cực khổ mà thông cảm thì thôi, lại còn lười biếng ngủ say đến mức này!!! Ghét anh!!!!!!!!!!!!

Mẹ trút giận lên tôi, tôi trút giận lên anh, anh trút giận lên nhân viên, nhân viên trút giận lên người nhà của họ. TT__TT

Đợi anh đi làm, mẹ bắt tôi phải dọn dẹp lại phòng ngủ, lau chùi khắp nơi, ngay cả kính cũng phải lau. Trời ơi! Tôi biến hình thành thợ lau kính hồi nào vậy???

Kể đó, ủi đồ cho anh, làm bữa sáng cho anh. Rửa chén,v.v...

Đầu óc tôi bị xoay loạn xà ngầu. Riết rồi mỗi tối ngủ tôi cũng đều mơ thấy nụ cười thỏa mãn của mẹ khi tôi ngã vật ra chết. Áp lực quá!!!

- Mẹ à!!! Con thấy hình như hơi quá rồi!!! Làm việc như thế hình như...không được tốt lắm!!!

Vì tôi cứ than vãn mãi không ngớt nên hôm nay, lựa thời cơ thích hợp, anh liền thủ thỉ với mẹ xin giảm nhẹ “cực hình” lại cho tôi.

- Gì mà không tốt?! Đừng có mà bênh vực nó nha!!! Bồn phận của người vợ là vậy!!!!

Tôi đang loay hoay nấu ăn nghe thấy vậy, nước mắt lưng tròng.

- Mẹ!!! Haizzz...Con cũng không giấu mẹ nữa. Thật ra, vợ con có thai!!!!!!-Anh thốt lên.

Choang!

Ly nước trên tay mẹ rơi xuống sàn, bể tan nát. Tôi đang ở trong bếp thiếu điều muốn đổ hết lọ muối vào nồi canh luôn. Nói nhảm gì vậy trời????

22. Chương 22: Mang Thai Giả

~~ Nói dối lần thứ nhất thì sẽ có rất nhiều lời nói dối kế tiếp chờ đợi bạn...!!!

~~Anh nói: Vợ con mang thai!!!

Cái tên trời đánh!!!!!!!! Hồi nào hả??? Mới một tuần trước kỳ sinh lí của tôi vẫn còn mà!!! XẠO!

Mẹ tôi không nói tiếng nào, đứng bật dậy, bước vào bếp. Tôi há hốc miệng.

- Trời ơi!!! Diên Lăng!!! Sao con không chịu nói sớm?! Lương Gia Vũ, mẹ ra lệnh ngày mai mượn người làm ngay ẹ. Cháu nội mẹ cần nghỉ ngơi.

Ờo!!! Hic!!! Hóa ra không phải là thương tôi mà là thương cháu nội. Tui thân ghê!!!

Tôi trề môi nhìn anh đang đóng giả mà nhìn y như thật. Ánh mắt tràn trề hạnh phúc của một kẻ sắp được làm cha. Mang thai á??? Anh thích thì tự mà mang lấy!!!

- Anh nói dối như thế, lỡ bị phát hiện chắc em chết không toàn thân luôn đó!!!

Buổi tối, tôi thủ thủ với kẻ nằm sát bên mình. Cái kẻ không có chút gì gọi là ăn năn hối cải vì lời nói nhảm nhí hồi trưa hết. Mà cũng phải! Bởi vì khi phát hiện ra thì người bị oánh chết là tôi chứ có phải là anh đâu!!! Hứ!!!

- Anh...Anh chỉ lo là em mệt quá thôi. Huống gì, ngoài cách này thì làm gì còn cách khác. Đúng không em???

- Bao nhiêu người chết...tại sao anh lại không chết nhỉ??-Tôi nghiêng rằng nói. Lửa giận bốc nghi ngút. Cái tên này có biết nói như thế là chết tôi hay không???

- Em yên tâm, chúng ta có thể làm cho chuyện này...

- ? ____ ?

- Từ giả thành thật!!!-Anh cười lưu manh. Tôi nhảy dựng lên. Hét:

- Đừng có hòng. Tính lợi dụng hả? Anh sao không đi tự tử đi!!!!

- Ờ...Thế thì...đợi tới lúc mà mẹ phát hiện ra, không biết ai mới là người phải chết!!!-Anh cũng không ép buộc tôi, ung dung kéo chăn lên ngủ. Còn tôi thì mơ màng tưởng tượng tới thập đại cực hình mà mình sắp phải trải qua!!!

Hic! Sống-không-bằng-chết!

- Sao? Ok chứ???

- Em...em...em đồng ý!!!

Số phận tôi đêm hôm đó chỉ có một chữ: Thảm.

- Honey!!! Anh đi làm nha!!!!-Anh hôn cái chụt vào má tôi. Tôi đang nằm trên giường muốn mồm meo nên không thèm để ý gì cả. Có hai trường hợp: Thứ nhất là vì mẹ không muốn tôi động tay động chân vào việc gì cả. Cứ nằm ì ra như khúc gỗ là tốt; Thứ hai là vì tối hôm qua có người “vận động” kịch liệt nên...

- Đi thì đi đi!!!-Tôi hờ hững.

- Anh đi thiệt đó???

- ĐI ĐI!!!! NÓI NHIỀU GHÊ LUÔN Á!!!!!!-Tôi tức giận.

- Hahaha!!!

Anh bật cười sau đó xoay người đi mất! Người gì thấy ghét quá trời luôn á!!!

- Con dâu!!!!!!!!!!!!

Lại tới! Hic!!! Chết tôi!!!!

- O...Dạ!!!!!!-Tôi mệt mỗi trả lời.

- Con thấy trong người có khỏe không??? Ngày mai chúng ta đến bệnh viện nhé?!

- Á!!!!!!-Tôi hoảng hồn tung chăn ngồi bật dậy. Dù có chết cũng ko thể đến bệnh viện đâu!!!!

- Này!!! Con làm gì thế??? Lỡ cháu nội có gì thì sao???

- O...Con...con không thể đến bệnh viện đâu!!!!

- Tại sao?

- Dạ!!! Con...con...con sợ mùi thuốc khử trùng ở đó ạ!

Tôi bịa đặt, nhìn nét mặt mẹ càng ngày càng tối lại, tôi biết mình nói ra một điều vô cùng nhảm nhí. Thế là...

- Ngày mai, cho dù là trời sập thì con cũng phải đến-bệnh-viện!

Á!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

23. Chương 23: Thừa Nhận

~~ Hãy biến lời nói dối thành sự thật...!!!

~~Sáng ngày hôm sau, dẫn cho tôi trì hoãn cỡ nào thì mẹ vẫn ép tôi đến bệnh viện. Tôi xin thề, nếu có chết, tôi cũng phải lủi cổ Gia Vũ theo!!!! Hic!!! Tôi khóc ròng.

-Trừ phi...con là không có mang thai!!!

-Con...-Tôi ấp úng. Nói hay là không đây???

Vừa lúc đó...

-Diên Lăng!!! Anh bỏ quên tài liệu nên quay lại lấy...

Đang định nói thêm cái gì thì anh hình như phát giác có gì đó...không bình thường...

-Mẹ?!

-Lương Gia Vũ! Nói thật ẹ biết, Diên Lăng có mang thai hay không??? Nếu để mẹ đưa nó đi bệnh viện khám mà không có thì hai con đừng mong yên ổn nhé!

Hai đứa tôi nhìn nhau chòng chọc 2s rồi...nhất loạt quỳ rụp xuống, khóc la rền rĩ.

-Huhu...-Tôi la khóc.

-Mẹ ơi! Diên Lăng không có mang thai!!! Hic!!! Là do con không nỡ nhìn thấy cô ấy sáng sớm tinh mơ đã phải thức giấc. Cho nên...

-Cho nên hai đứa mới lừa bà mẹ này?!!!-Mẹ chồng xem ra rất, rất tức.

-Mẹ ơi!!! Là do con không tốt. Mẹ đừng trách Diên Lăng!!!-Anh bắt đầu thay tôi gánh tội. Trong lòng tôi bất giác có chút cảm giác xúc động. Mắt bắt đầu thấy cay cay...

-Hừ!!!-Mẹ tức giận lấy tay vỗ cái bốp vào trán anh, mắng.-Hai đứa này!!! Tại sao không đem chuyện này từ giả biến thành thật cơ chứ?!!! Hai bà mẹ già này trông mong mãi. Haizzz...

-Mẹ?!!-Hai đứa tôi ngơ ngác 2s sau đó nháy nháy mắt, ha ha!!! Mẹ hết giận rồi!!!

-Mẹ! Mẹ yên tâm! Tin tưởng con trai mẹ đi!!! Con sẽ làm cho chuyện này từ giả...thành-thật!!!-Anh bắt đầu cười lưu manh. Tôi bất giác lùi về sau 2 bước, muốn...muốn gì đây hả???

Ngày hôm sau, mẹ lên đường trở về nhà, để lại không gian riêng tư cho vợ chồng tôi! Oh yeah~ Thế là không cần “lao động khổ sai” nữa rồi!!!

-Diên Lăng...

-Gi???

-Chúng ta...phải...biến chuyện mang thai từ giả thành thật kìa!!!

Buổi tối, khi tôi đang cho Taro ăn thì anh đến bên lải nhải không ngừng. Sau khi nghe thấy âm mưu của anh, tôi liền đá anh một cái, mắng:

-Hừ! Đừng có hòng!!!! Chúng ta đã giao kèo từ đầu rồi mà, anh quên sao???

-Nhưng...chúng ta thực sự yêu nhau mà???

Tôi cố tình lảng tránh ánh mắt của anh, vờ thản nhiên:

-Hừ!!! Đừng có tự mình tương tư nữa!!! Anh yêu em thì cứ yêu, duy chỉ có việc em yêu anh là không bao giờ xảy ra!!!

-Không yêu...mà có người ghen!!! Hừ!!!!

-Ai...ai...ai nói là em ghen??? Không có ghen! Không thèm ghen!!!!

-Không ghen??? Vậy mà tưởng anh dẫn người yêu thứ hai đi mua đồ. Hừ!!!

-Anh...Anh! Từ khi nào anh trở nên nhiều chuyện quá vậy hả??? Em...em chỉ sợ bản thân mình bị vạ lây mấy cái tin tức của đám nhà báo phiền toái ấy thôi!!! Hừ!!! Ghen??? Đừng có hòng!!!

-Được! Nếu như em nói không thương anh, anh sẽ có biện pháp chứng minh em đang gạt người gạt mình!!!

Tôi không tin!!! Lòng của tôi, tâm của tôi, anh làm sao mà chứng minh?!

-Bây giờ...anh sẽ hỏi em 6 câu hỏi, công việc của em là nhìn thẳng vào mắt anh, thành thật trả lời. Và...phải là trả lời ngay nhé!!! Chần chừ sẽ xem như điều anh nghĩ là đúng.-Anh cười gian. Tôi bắt đầu ngáp ngừng. Anh chơi trò khích tướng:

-Sao? Sợ???

-Không thèm!!! Ai sợ ai! Chơi luôn!!!

-Được! Em tên là Diên Lăng?

-Phải!-Tôi gạt đầu không chút chần chừ, nhìn thẳng vào đôi mắt như vì sao của anh.

-Sở thích của em là nuôi rùa???

-Phải!-Đôi mắt anh giống như đang cười.

-Em không có ghét anh???

-Phải!-Thành thật mà nói thì tôi cũng không ghét bỏ gì anh cả.

-Em đã ghen vì anh đi với người con gái khác???

Không xong! Đôi mắt ấy như đang cuốn lấy tâm trí tôi, ép buộc tôi phải thành thật. Mau nói không! Mau nói không đi Diên Lăng!!!!

Mặc xác tâm tư đang gào thét, tôi vẫn gạt đầu vì không kháng cự nổi đôi mắt ấy:

-Phải!!!!!!

-Và em yêu anh???

Không đúng!!! Mà không yêu, phải không??? Tôi nhìn vào mắt anh, đôi mắt giống như soi thấu tâm can tôi. Đôi mắt giống như ép buộc tôi nhìn sâu vào chính mình, ép buộc tôi thừa nhận tôi không cách nào gạt mình được nữa. Tôi yêu anh!!!

-Phải!!!!!!!!!!!!!! Phải, em yêu anh!!!!!!!!!!

Tôi hét lớn, đồng thời cũng rơi nước mắt.

24. Chương 24: Lãng Mạn

Hôm nay tôi rất là rảnh. Ngồi đọc sách ở ban công, tôi vừa đọc vừa vuốt cái mai của Taro. Quyển sách này tôi mua cũng lâu rồi nhưng chưa có thời gian đọc, bây giờ mới đọc tới chương mà đôi chính hẹn hò thôi!

Hẹn hò?

Tâm hồn tôi bắt đầu suy nghĩ vớ vẩn. Hình như...Cái công việc hẹn hò này tôi chưa từng trải qua thì phải??? Sao thế chứ??? Tôi đã nói yêu anh rồi cơ mà. Phải hẹn hò thôi!!!!

Tôi thay đồ, bắt xe đi một mạch đến công ty của anh.

...

-Hello!!!!!!-Tôi hí hửng đẩy cửa vào, anh đang đắm chìm trong công việc, tất nhiên là không biết ai đến. Anh không thèm ngẩng mặt lên, chìa ra tập hồ sơ bảo tôi:

-Mau đem cái này lên phòng quản lí. Nhanh lên!!!!

-Hử???

-Nhanh! Tôi cho cô 1 phút đấy!!!!

Bộp!

Tôi đem tập hồ sơ đập ngay đầu anh. Mắng:

-Anh ngẩng mặt lên để xem người có được không hả??????

-Hả??? Diên...Diên Lãng??? Sao em lại tới đây??? Hề hề...Cho anh xin lỗi, anh tưởng...tưởng là thư ký nên...-Lương Gia Vũ nhiệt tình xin lỗi tôi. Cái đồ đáng ghét này. Nhìn tôi thế này mà giống thư ký á??? Không có mắt nhìn người gì hết trơn!!!!

-Nên cái gì chứ??? Hứ!!! Đi về đây!!!-Tôi giận lấy. Thật là biết cách phá hủy tâm trạng người khác quá đi!!!!

-Khoan!!! Em...em...em tới đây để làm gì???

-Hừm!!! Anh có yêu em không???-Tôi mắt chớp chớp. Anh dần ra ột hồi rồi cũng gật đầu:

-Yêu!

-Em cũng yêu phải không???

-Phải!

-Chúng ta đã đám cưới???

-Tất nhiên!!! Mà...em bị sao thế??? Không phải là...té cầu thang đâm ra mất trí chứ???

-Cái đầu của anh!!!!!!!!!!!!!! Em còn chưa nói hết, vì thế chúng ta phải...HẸN HÒ!!!!!! Hi!!!

-Hẹn...hẹn...hò???-Anh ngặc mặt ra. Hí hí!!! Sẽ hẹn hò đó nha!!!!

-Ừm!!!-Tôi vui vẻ gật đầu nhưng sau đó mặt tối sầm lại.-Anh không muốn???

-Đâu có!!! Ok!!! Chúng ta sẽ hẹn hò, nhưng phải chờ anh làm việc xong cái.

-Bao giờ sẽ xong???-Tôi có chút khó chịu. Hẹn hò cũng phải đợi làm việc xong. Chán quá!!!

-Nhanh thôi! 7h tối!!!!

-TT_____TT Khỏi đi anh!!! Em tự hẹn em cho xong!!!-Tôi xám mặt. Trêu tôi hay sao hả??? 7h thì hẹn cái gì nữa?!!!

-Hi hi!!! Anh đùa, đùa mà!!!^^

->_

Tôi đã suy nghĩ kỹ lắm rồi, đầu tiên thì là đạp xe qua ngọn đồi lúc trước. Thế nhưng, thật là xui xẻo, xe đạp lại trở chứng. Bó tay!!!

Bước tiếp theo chính là đi xem phim. Xui hơn, toàn phim kinh dị. Đừng có tạo nghiệt như vậy chứ?! Phim kinh dị, coi cho chết người ta hả???

Tiếp nữa, là ra bãi đất trống lớn để thả điều. Nhưng mà...híc...điều ko chịu bay, cứ tà tà lướt dưới đất á!!!! Huhu!!!!

Cuối cùng, là đi ăn. Xúi quẩy, nhà hàng đó nói cái gì mà kỷ rồi lại niệm rồi hết cả lên, thế là tôi ăn nhầm món cà ri cay, bệnh bao tử được dịp tái phát!!!! Á!!!!

Thế là, buổi hẹn hò đầu tiên trong lịch sử của đời tôi đã kết thúc như vậy!!!!

25. Chương 25: Kết Thúc Đẹp

~~ Hoàng tử và công chúa sẽ sống hạnh phúc suốt đời...!!!^^

~~Tôi nằm trong bệnh viện. Thầm nguyện rửa ông trời: Thật là ác độc!!! Buổi hẹn hò đầu tiên của cuộc đời tôi thế thảm vậy hả??? Lãng mạn thì không mà lãng nhách thì nhiều!! TT____TT Cuộc đời tôi sao mà đen đủi quá!!!

Híc!!!

Đang tủi thân cho số phận hẩm hiu như tép riu của mình thì anh đẩy cửa vào.

- Vũ!-Tôi kêu một tiếng xem như là chào hỏi.

- Diên Lãng!!! Thật xin lỗi, lại quên em không thể ăn cay.-Anh cười cười, tôi thấy có chút thất vọng.

- Anh sẽ đền bù cho em!!!-Tiếp đó 1s sau, anh vỗ ngực tự hào.

- Đền thế nào đây?? Em van anh đừng bảo em tiếp tục hẹn hò nữa nhé!!! Lần đầu cũng là lần cuối rồi!!!!

- Diên Lãng!!! Chẳng phải em nói thích đi thả điều và chơi xích đu hả? Anh sẽ dẫn em đi...!!!

- Em được ra viện????-Tôi vui mừng. Nếu còn nằm trong đây tiếp chắc tôi mục xương luôn!!!

- Không!...Nhưng trong ngày hôm nay em không cần nằm viện nữa! Ngày mai đã nằm!!!

>____< có=" ai=" nói=" rằng=" anh=" là=" người=" đáng=" ghét=" nhất=" chưa=" >

Anh đưa tôi đến ngọn đồi ngập hoa lau lần trước. Oa! Dễ chịu thật!!!

- Chơi xích đu!!! Em thích chơi xích đu, anh phải đẩy nha!!!!-Tôi không nhẽo.

- Ừ!!!

..

- Ha!!!! Ha!!!! Mạnh nữa, WOA!!!! Giống đang bay quá!!!!

Tôi thích thú nhắm mắt lại, tận hưởng cảm giác làn gió se lạnh lướt qua gương mặt, ban cho những chiếc hôn gió mềm mại như không. Gió lùa qua kẽ tóc làm tóc bay tán loạn. Mặt trời chiều giống như đang mỉm cười, từng ánh nắng tan chảy nhuộm cả một tầng trời rực rỡ. Phong cảnh thật hữu tình!!!

Kể đó là thả điều, cánh điều bay cao, cao thật là cao!!!

- Lương Gia Vũ!!! Tới em, tới em thả điều!!! Anh giành một mình là không được nha!!!!-Tôi giậm chân. Tại sao chứ??? Anh dẫn tôi tới đây là để thả điều mà. Vậy mà giành điều của người ta!!!!

- Nè!!! Cẩn thận tí nhá!!! Khó lắm đấy!!!!

- Khó mấy em cũng làm được!!!!-Tôi tự hào. WOA!!! Hí hí!!! Chính mình tự thả điều đúng là thích ghê!!!

- Ừ!!!!...Này!!! Tới anh thả!!! Đưa mau.-Anh vừa định giật lại thì tôi bỏ chạy, quay lại hét lớn:

- Có giỏi thì đuổi theo mà lấy!!! Hehehe!!!!

- Đứng lại đó!!! Em ăn gian!!!!

Trên ngọn đồi đầy cỏ lau, hai bóng người rượt đuổi nhau. Cánh diều càng lúc càng bay cao thêm, cao thêm!!! Gió mang diều bay cao như sắp chạm tới bầu trời...

“ ...

- Không thích! Trò trẻ con! Hừ!

- ORZZZ...Tưởng cô thích chứ...

- Ê! Nhưng...thấy anh có lòng như thế, tôi...sẽ nể tình chơi cái trò chán ngắt này một lần.

- Đây! Anh phải đẩy xích đu chứ?

- Không! Tôi phải ngồi đây chứ!

- Vậy ai đẩy???

- Cả hai chúng ta cùng đẩy.

- ...

- Diên Lãng!!! Anh...Haizzz...Anh nói thật mà!!! Đây, nó nói phụ nữ thích nhất là trang sức nên anh mới đi mua cho em. Nhưng không biết em thích kiểu nào nên dẫn nó theo thôi mà!!!

- Diên Lãng??? Diên Lãng!!!!

- Ô?!

- Em...đang ghen?

- Không có!!! Ô! Mà thứ anh mua đâu, đưa ra đây!

- Để làm gì?!

- Nộp cho em! Muốn giữ làm quỳ đen à?! Không có cửa nhà!!! Đưa mau!!!

- Bây giờ làm gì có!!! Đợi khi anh bình phục sẽ đưa cho em!!! Còn bây giờ...

- ...

- Vợ ơi!!! Anh đói bụng!!!

...

- Em không có ghét anh???

- Phải!

- Em đã ghen vì anh đi với người con gái khác???

- Phải!!!!

- Và em yêu anh???

- Phải!!!!!!!!!!!!!! Phải, em yêu anh!!!!!!

...”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-yeu-cua-toi-la-sao-choi>